

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

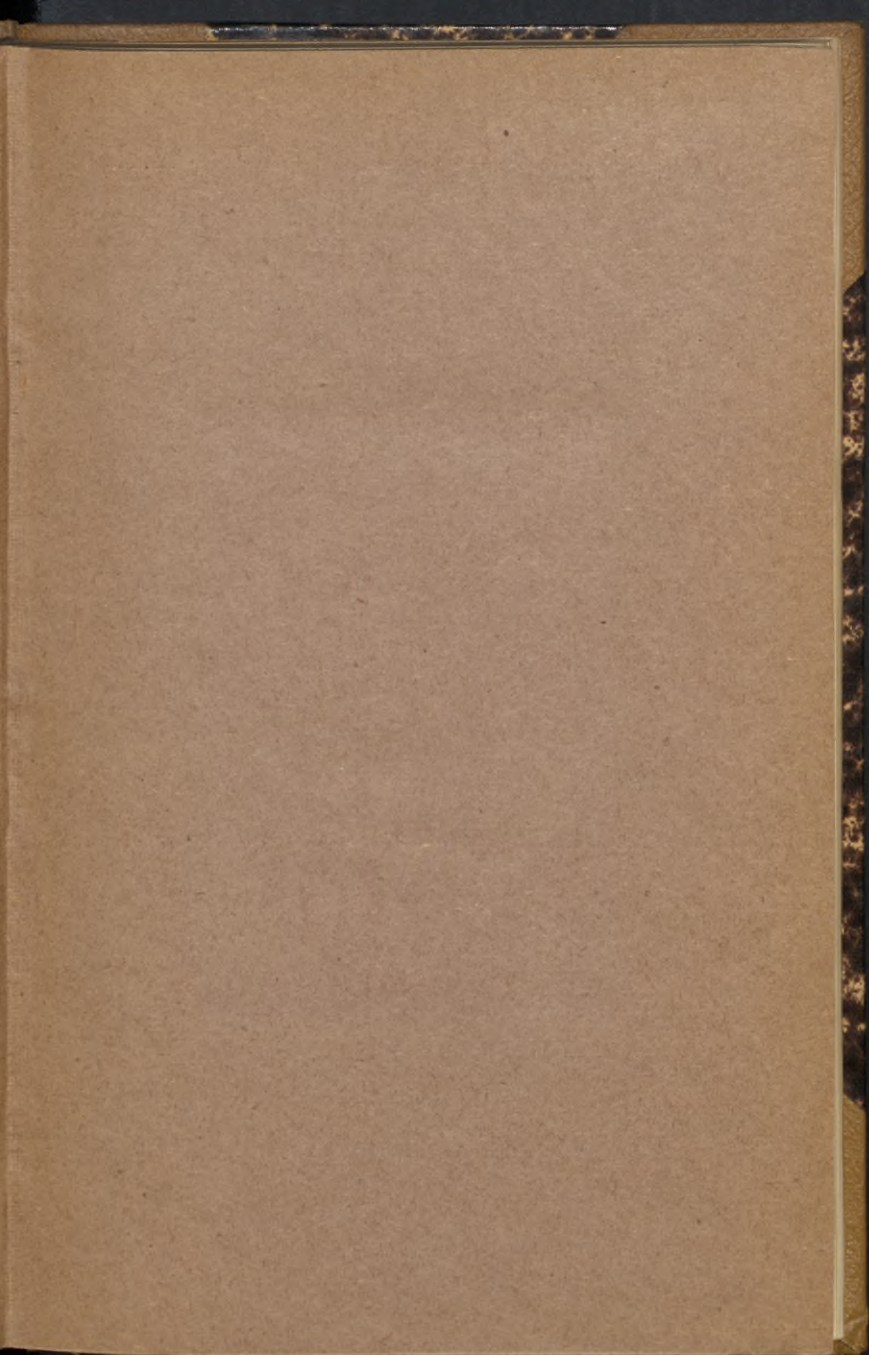
UPPSALA
UNIVERSITET

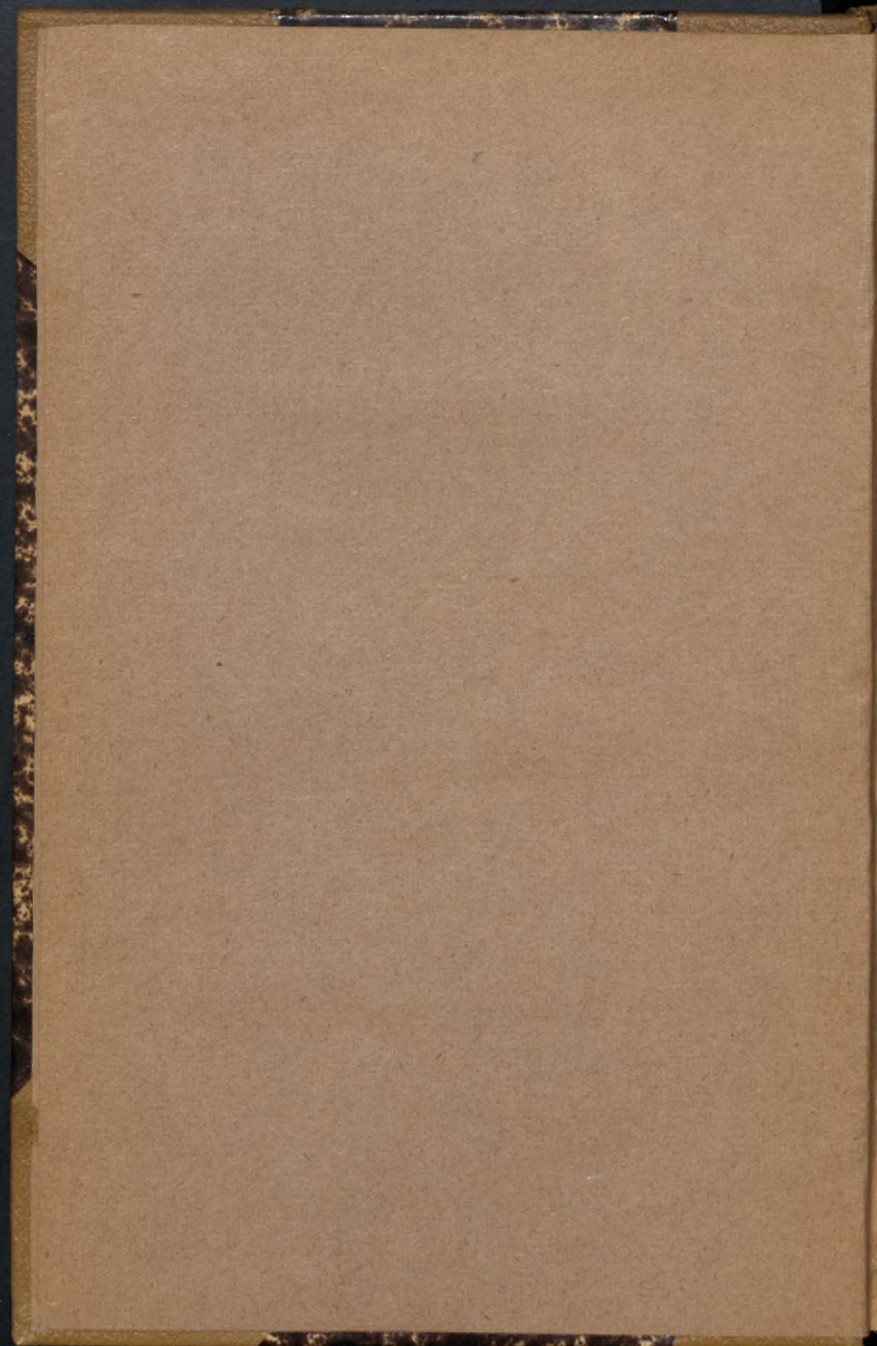

TILL
HÖR

GÖTEBORGS
STADS-
BIBLIOTEK

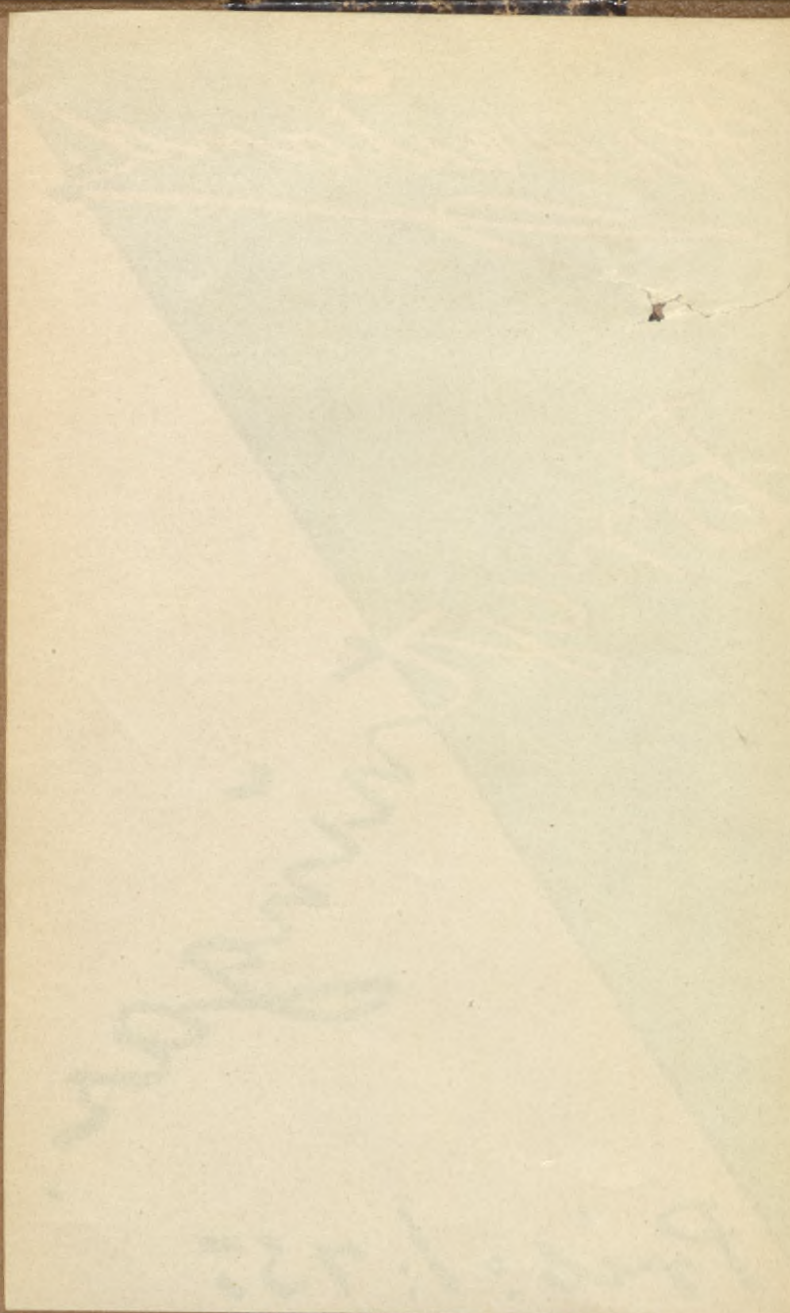

Perweiland.

Bryttingar.

Pris: 1:75.

Per Weiland

Brytningar

Der Meibland

Erstling

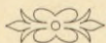
1717

BRYTNINGAR.

GAMMALT, NYARE OCH NYTT
BRYTNINGAR.

AF

PER WEILAND.

DISTRIBUENT: STOK
AKADEMISKA BOKHANDELN, UPSALA.

BRYTINGAR.

GAMMALT, NYARE OCH NYTT

PER WEILAND

STOCKHOLM 1891,

A. G. WALFRID WILHELMSSONS BOKTRYCKERI.

BRYTNINGAR.

BRYTNINGAR.

S. H. E.

Då jag beslöt mig för utgifvandet af denna bok, sökte jag bland annat åstadkomma en så stor omvexling som möjligt i dess innehåll. I »Brytningars» andra afdelning har jag nog lyckats mindre väl deri, det erkännes gerna.

Hvad nu den tvånglösa formen angår, kunna ju meningarna derom vara delade. Flertalet är nog i den frågan icke på min sida. I »Svalget» såväl som på flere ställen har jag framhållit några af mina tankar om detta; och i det afscendet är min öfvertygelse densamma nu som då.

Äfven dikterna i bokens senare afdelning, »nyare och nytt», äro nu så pass gamla att mina åsigtter både i ett och annat under årens lopp blifvit helt andra än de voro på den tiden — i början af år 1885 — då större delen af de här synliga nedskrefvos.

Då jag antagligen icke vidare kommer att försomma min och allmänhetens tid med ytterligare bokskrifveri

— tidningsmannens verksamhet lägger i öfrigt hinder
derför — har jag af den orsaken intagit en del, som
utan större förlust gerna kunnat vara uteglömdt. Men
man bör dock vara mig tacksam därför, att jag inte
här framlagt alla mina mer eller mindre märkeliga
dikter — icke sant? En stor del af de utlemnade
skulle dock mottagits med mera allmän belåtenhet än en
god del af det, som finnes i »Brytningar».

Men jag har aldrig varit så synnerligen angelägen
om flertalets bifall. Det är orsaken till att jag mången
gång vågat tala, då den mera försigtige vetat tiga.

Och nu — nog om detta.

Mars 1891.

Per Weiland.

Innehåll.

Gammalt.

	Sid.
Gubben	3.
Utvandraren	6.
Midsommar	8.
Mormors saga	10.
Aska	13.
Redaktören	15.
Krigarens hemkomst	17.
Barmhertighet	19.
Brottslingen	21.
Söka och finna	23.
Oro och ro	25.
Framåt	27.
På höjd och i dal	30.
Katzenjammer	32.
Under klubban	35.
Höstvinden	38.
Hur han fann henne	40.
Och dock —	43.
Ett litet vårqväde	45.

	Sid.
Tanken	47.
Svåra rim	60.
Herden	61.
Skolkamraterna	64.
Vännen	66.
Du har — men	68.
Långt bättre det är	70.
Skånskt höstagille	72.
Slaget vid Lund	74.
Schéele & Nyström	77.
Försoningen	81.
Till Björnstjerne Björnsson	84.
Ovädret	87.
Styf barnet	89.
Ren flagg	92.

Nyare och Nytt.

Läsning	97.
Uppspirande lif	101.
På djupet	103.
Oförnöjsamhet	106.
Kropparbetaren	109.
Ekorren	113.
Mördaren	116.
Välgöraren	119.
Hönsafvel	122.
Vaggvisa	124.

	Sid.
Skälet	126.
Hvad — hvem	129.
Gryning	131.
Svalget	133.
Markattan	135.
En svallvåg	138.
På Lindholmens slottsruin	141.
Simson i Gaza	144.
Fram	146.
Vårbrus	148.
Obunden kraft	150.
Väl var det	152.
Sjelfständighet	154.
Näfverband	157.
Hvad det är dumt	159.
Brytningar	161.

181	.....	181
182	.....	182
183	.....	183
184	.....	184
185	.....	185
186	.....	186
187	.....	187
188	.....	188
189	.....	189
190	.....	190
191	.....	191
192	.....	192
193	.....	193
194	.....	194
195	.....	195
196	.....	196
197	.....	197
198	.....	198
199	.....	199
200	.....	200

201	.....	201
202	.....	202
203	.....	203
204	.....	204
205	.....	205
206	.....	206
207	.....	207
208	.....	208
209	.....	209
210	.....	210
211	.....	211
212	.....	212
213	.....	213
214	.....	214
215	.....	215
216	.....	216
217	.....	217
218	.....	218
219	.....	219
220	.....	220

I.

GAMMALT.

Jag fattas af dig; det kaffer
I Vondhet; han bester sig,
Och luger dig ditt En gubben,
Som det helt beaktande ett;
Ty han var en ljulle — Jordens

Helt Men han visade mig
Skrump; för mig och för till,
Och alla spåren af gossen
En gång ett trofult till

I
GAMMA

Gubben.

¶ Jag hatten af dig! det kräfver
Vörndnad, hans hvita hår,
Och buga dig djupt för gubben,
Som der helt drömmande står;
Ty han var en hjelte — fordom.

*

Helt liten han visade anlag
För kamp, för strid och för kif,
Och alla spådde åt gossen
En gång ett ärofullt lif.

Så gingo åren. Han växte,
 Han mycket pröfvade på.
 Och modet växte i barmen
 Och kraften växte för två.

Snart kunde ryktet berätta
 Om bragder, om stora ting,
 Som ynglingen hade utfört.
 Hans namn flög nu vida kring.

Han plundrade städer och fästen,
 Han skändade mången mö,
 Hans rykte växte med fasan
 Så vidt öfver berg och sjö. —

* * *

Men tiden rostade klingan
 Och röfvade armens kraft,
 Och hjälten sågs småningom mista
 Den styrka, han fordom haft.

Men fastän kraften är bruten
 Så leker ändock hans håg
 Ännu som i fordomtima
 Med blodiga vikingatåg.

Och blicken lifvas, och handen,
Förr kraftfull, men nu helt svag,
Sig knyter, då minnet målar
Sitt fordom i raska drag.

Och gerna önskar han sladdra
För de uppväxande små
Om sina stora bedrifter,
Han gläds då man hör derpå.

Nu kan han endast berätta,
Hans handlings tid är förbi,
Och dess emellan nedsjunka
I dådlöst, stolt drömmeri.

*

Tag hatten af dig! din vördnad
Kräfver hans hvita hår;
Vet, gubben är svenska nationen
Som nu helt orkeslös står
Och drömmer — om forna drömmar.

Utvandraren.

Fans det ej på fosterjorden
 Något tak för dig i nöden?
 Fans det icke här i norden
 Rum för dina ben i döden?

Talis Qualis.

Hvarför vill du icke blifva
 Qvar uti din hembyggs dalar?
 Allt, som du vill öfvergifva,
 Hör! det till ditt sinne talar:

Hvarför skall du biltog ila?
 Hvarför efter lyckan fika?
 Kämpa här och här dig hvila?
 Alla födas icke lika:

En blef slaf och en blef herre;
 Slafven bör sig lära lydnad;
 Detta höfves för de smärre,
 Detta vare deras prydna!

Du vill kämpa, du vill vinna
 Frihet. Bah, så du kan språka.
 Friheten du ej skall finna,
 Aldrig skall du henne råka!

Nej — gack hem! kyss fosterjorden!
 Frihet fly, glöm guld, glöm ära!
 Och du finna skall i norden
 Hvad du sedan vill begära! —

Midsommar.

¶ Jag kunde tänka
Lyckan skulle skänka

Oss hvarann.

Då jag första gång vid majstången dig såg.
Sedan dess blott du, blott du var i min håg,

Då jag fann

Hvad det innebär:

Vara kär.

Skön som du var ingen

Uti flickeringen,

Tänkte jag.

Spelemannen spelade en vals, o hej!

Jag dig så bjöd upp, du sade inte nej.

Hvad behag,

Förr ej anadt, fans

Nu i dans.

Hastigt tiden flydde,
Dagen redan grydde,
Sol rann opp.

Spelemannen tystnade, man hemåt gick,
Då du så gick hemåt, jag dig följa fick;
Och ett hopp,
Att en gång dig få,
Fick jag då.

Mormors saga.

Tiden ilar bort lik strömmen;
 Mycket af det som oss gladde,
 Som oss smärtat, glöms med åren.
 Mycket glöms — men något lefver
 Qvar i minnet, kärt dem gamlom.
 Så en qväll jag minnes; sorgen
 Till vår hydda funnit vägen,
 Dit, der fordom frid och glädje
 Bott i broderlig förening.
 Tysta stodo vi: vår moder,
 Kär för alla, hade lyktat
 Loppet, hade ilat hädan.
 Tårar skymde hvarje öga,
 Djupa suckar qualde bröstet.
 Stumma stodo vi. Vår fader
 Højde darrande sin stämma:
 »Tungt det var», han hördes klaga,

»Tungt att skiljas ifrån henne;
Dock, o barn, ej låten smärtan
Öfverväldiga: derofvan
Ibland stjernorna hon vistas.
Der vi skola samlas alla,
Om vi gömma hennes minne
Och så lefva som hon lefvat». —
Så han klagar. Månens strålar
Genom rutan sig utgöto
Öfver bleka, kära dragen. —
Det blef mig för tungt derinne.
Jag smög sakta ut att söka
Tröst för qualuppfyllda sinnet.
Stjernorna så sköna glänste
På det blåa himlahvalfvet. —
Då en känsla, ljuf, ja, salig,
Genomilar mig, mot höjden
Vände jag mitt öga. Ofvan
Mig en sky af ljus framglider,
Och ur skyn en sång förnimmes,
Ljuf och skön. Det ljuder sakta:
»Jesus är min vän den bäste.»
Lyssnande jag stod tills sången
Smultit bort i toner — toner

Och en himmelsk frid uppfylde
 Med sin fröjd mitt sorgsna sinne;
 Sången helsning var från henne,
 Mor mins älsklingssång det var ju,
 Jag fått höra ifrån höjden.

* * *

Många år försvunnit sedan
 Denna qvällen. Många sorger
 Har jag pröfvat. Också glädje
 Har jag smakat. Mycket glömmes,
 Plånas ut af tidens bölja,
 Men bland det, som aldrig glömmes,
 Är min moders sista helsning.

Aska.

Hvad du var fager, då jag dig såg,
 Jag glömmet ej dagen, jag;
 Jag fick dig sedan ej ur min håg,
 Jag mindes dig natt som dag;
 Och lifvet får färg, en färg så varm,
 Och blodet brusar i ynglingabarm;
 Du var min enda tanke,
 Och den var mig mera än nog.

När våren sin grönska vecklade ut
 I doftande mark och skog
 Och lifvande vindar ropade: njut!
 Och allt i naturen log;
 Mins du väl nu, i den dag som är,
 Hur då du sade jag var dig kär,
 Mer kär än fader och moder
 Och allt som i världen fans.

Hvad var det väl, som oss skiljde åt?
 Det ödet var — kanske Gud,
 Som lät oss vandra en annan stråt
 Än efter vår kärleks bud.
 Vi skiljdes åt, det i hjertat sved —
 Men kärleks-veden som vanlig ved
 Den brinner dock upp omsider
 Tills endast askan fins kvar.

Redaktören.

Han klipper, klistrar och skrifver,
Sitt blad han fyller,
Uppletar med allvar och ifver
Hvad nytt som fins.

Så läser han långa lappar,
Som fresta ögat;
Det korrekturet förslappar
Till sist hans själ.

Han allmänheten skall göda,
Hon pockar, skriker.
Hvad har han som lön? Jo möda,
Det är hans lott.

Men tidningsbolaget vinner
Rätt vackra fyrkar,
Det lönen för arbetet finner,
Den är dess lott.

En suck — af lättnad? — han drager!
Så blef det midnatt;
Arbetet slutadt. Han tager
Nu rocken på.

Hans öfverrock är nog sliten,
Herr redaktörens,
Förr var den kanske för liten,
Men nu? för stor.

Ideernas man ses vandra
Åt öde gatan;
I morgon så läsa andra
Hvad godt han tänkt.

De gäspa åt allvarsorden
I samhällsfrågan;
Bedrägerierna, morden
Dem sluka de.

De grina åt kåseriet,
En droppe hjertblod;
Ej illa det tokeriet!
Herr redaktör.

Krigarens hemkomst.

(Sågen).

Låt dem sjelfve kläda skott,
Sjelfve krig försöka.

Thorild.

§å är man hemma! ser sin egen stuga
 På kullen der emellan tall och gran.
 Att vara åter, skönt! Jag vill ej ljuga:
 Det kusligt var och det af sjelfver fan
 Att draga bort ifrån den egna härden,
 Från ungarne och gumman, ut i verlden.

Hur skönt att slå sig ned i farfarsstolen
 Vid eget bord, stolt som en kung och fri!
 Klang, gumma, se, der ligger nu pistolen
 Och samma skott der ännu sitter i
 Som då jag drog ifrån dig ut i striden.
 Vet, gumma, den, som söker, finner friden.

Dock äfven jag greps uti stridens vimmel
Af raseri, beserkaraseri!
Hvad jag då felade, förlåt o himmel!
Hur sällt, hur ljuft! den tiden är förbi;
Vet: på en fiende, uppå den arme
Jag afhögg armarne. — »Gud sig förbarme!

Hur grym du var! Men du väl icke bida
Förr än du på hans lidanden gjort slut?»
»Ah, gumma lilla, han slapp nog att lida;
För hufvudet, se — det var af förut!»
»Min lille gubbe kom, kom till mitt hjerta.
Du sparat mig så mången sorg och smärta.»

Barmhertighet.

Hell dig, barmhertighet! jag tänkte så,
 Då jag en vintermorgon såg en man
 Strö korn åt sparvarne. Så många kommo
 Att frusna, hungrande sig något få,
 Så glad blef hvarje, då ett korn han fann;
 Hans lidanden nu glömdes och försvunno.

Dit flög nu så mången sparv med fröjd,
 Och hopen växte och glädjen också:
 Men jag mig kände så glad och nöjd,
 Der jag stod och såg uppå.

Så kan man glädja med litet ock,
 En smula blott åt en hungrig en,
 Det synes obetydligt, men dock
 Den häfva kan lidanden.

Af öfverflödet gif glad en skärf
 — Att gifva, hvad denna lott är skön! —
 Gif! och du fyller mer nöjd ditt värf.
 Gif! glädjen blifver din lön.

»Jag kan ej gifva.» Du gifva kan
 Ett vänligt ord blott, en vänlig blick,
 Och mindre sorgsen sig mången fann
 Och mod den modlöse fick . . .

Nu störd i mina tankar for jag opp:
 Ett skott! och mången ligger der nu död.
 Nu smärtan kommit dit förr glädjen rådde.
 Se här, barmhertighet, du mångens hopp,
 En bild: du ockrar ofta uppå nöd,
 Du skördar sparvar, der ett korn du sådde!

Brottslingen.

Hvem kände alla de strider,
 Hans inre kämpade ut
 Förr än det uppå den kampen
 Blef ett så fruktansvärdt slut.

Så blef den arme en brottsling.
 Han mördade kanske och stal.
 Åt brottet man bäfvande ryste.
 Han kände ej ånger och qual.

Han var en förhårdad usling;
 Ej straff fans honom för svårt.
 — Det straffet skall uppmjuka hjertat!
 Ett hjerta, som blifvit så hårdt? —

Du dygdiga, ädla och rena
 Och aktade människobarn
 Med heliga helgonaminen,
 Ej fallen i satans garn;

Om du hade pröfvats i striden,
Den brottslige genomgått,
Ho vet om du bättre än denne
Uti det profvet bestått.

Du jette med dvergahjertat,
Som lidandet städse fann döf;
— Du söker att skylta blygden
Med dygdens fikonalöf; —

Han egde kanske ett hjerta,
Då var han ej hård och kall;
Ho vet om hans varma hjerta
Ej först bragte honom på fall. —

Hans brott, förfärande gräsligt,
Kan icke försvaras; nog sant!
Men såg du de medel-atomer,
Som förde till afgrundens brant?

Och täljde du alla de strider,
Hans inre kämpade ut
Förr än det uppå den kampen
Blef detta sorgliga slut.

Söka och finna.

Han hörde det talet om kärlek
Och fann månet ögonpar
Som gerna önskade lära
Honom hvad kärlek var;
Men snart blef han trött af leken,
Den leken om kärlek och tro,
Han fann att blott flärd och dårskap
I qvinnohjertat kan bo.

Och vänskapen sedan — en däre
Den är, som litar på vän:
I medgångens dagar de komma,
I motgång — fins ingen igen
Af hela den vänskapsligan:
En hvar är blott egoist,
Det var den lärdom vänskapen
Skänkte så först som sist.

Nu stod han allena och ensam,
Men ännu fans dock en skatt,
Som han skulle eftersträfva:
Den, att få sanningen fatt.
Ja, hvad är sanning! Han sökte
Bland »sanningar» utan tal
Och fann — att hvar och en sanning
Endast är lögnens skal.

Han känner hvar sida i lifvets
Genomlöjlige bok
Med sina karrikatyler,
Som kunna glädja en tok;
Han blifvit trött på det hela,
Och önskar just intet mer,
Om icke att finna lögnen
I lärdomen, döden ger.

Oro och ro.

Gladt helsar lärkan den gryende dag
Med toner så klara.

I sömnens armar är ännu sjön,

Den underbara.

Men sol går opp —

På bergets topp

Du ser hennes strålar flamma;

Och vinden drager i härnadståg.

Nu våg på våg

Uppvaknar. Ej mer densamma

Är sjön.

Nog gjorde vinden en gerning god,
Jag henne vill lofva;
Då solen skiner, bör icke sjön
Få längre sofva!
Ur sömnens frid
Till kamp och strid
Skall minsta bölja då ila.
Men sol ej evigt på fästet står;
Hon nedergår
Och då — då heter det: hvila
I ro!

Framåt.

Raskt framåt endast, ej tvekan röj,
 Låt intet hindra din färd.
 Om någon till dig ropar ett: dröj!
 Du läge ej märke dertill.
 Låt du den dröja, som kan och vill,
 Men gå du framåt, trots eld och svärd,
 Och skåda med löje neder
 Uppå en afundsjuk verd.
 Raskt framåt endast; ej hinder är,
 Som icke häfves af dig.
 Din väg går uppåt, mot höjden det bär,
 Der finner du sol och luft,
 Låt andra krypa i jordens stoft,

Och ned med dem, som ej flytta sig,
 Som lägga hinder uppå din stig,
 Hvad gör det, blott fram du kommer,
 Du trotse en häpen verd.

Raskt framåt endast, om ock i blod
 Din färd emot målet går.
 Hvad gör det — om blott en ärestod,
 Du får af en efterverld!
 Låt intet hindra dig på din färd:
 Det usla lemna din hyllningsgård;
 Gör allt, om blott fram du kommer
 Att trotsa en häpen verd.

Raskt framåt endast, ej se dig om,
 Förgät allt annat för ett.
 Om någon med kärlek emot dig kom,
 Bort! sådant hindrar dig blott.
 Men gör det icke, nåväll! så njut;
 Men framför allt, kom i håg till slut:
 Att det, inga fördelar eger,
 Du kaste åt sidan blott.

Då skall du en gång från ärans höjd
 Med stolthet kunna se ned.
 Då skall du känna dig glad och nöjd;
 Ty du har hunnit ditt mål.
 Du skall se hopar, som för din fot
 Sig rulla, darrande för ditt hot:
 Du ärad och aktad blifver
 Utaf en häpnande verld.

På höjd och i dal.

På höjden bränner solen, allting förtorkas der,
 I dalen åter huru skönt det grönskar!
 Dock på den slitna stigen, som emot höjden bär,
 Så mången finnes, som dit upp sig önskar;
 Men stigen är så brant, så mången vänder om,
 Uttröttad och bedragen, han ej till målet kom.

Dock hände en och annan, som emot höjden gick,
 Att han med möda kunde nå det höga.
 Med möda: brant var stigen, han ofta krypa fick,
 Men han kom upp. Nu fröjdas väl hans öga
 Af denna sköna utsigt, som sig deruppe ter?
 Uttröttad och bedragen han föll till jorden ner!

Katzenjammer.

 år tid det är en usel tid, ja uselt rent besatt!
 Nu har man icke vörndnad mer, nej knappast
 för en katt.

Nymjölkad mjölk jag fått så rar
 I många herrans år,
 Men nu en annan tid man har;
 Nu får jag knappt en tår.

Och rättor sedan! stora, små, men blanka sköna
 djur;
 Ja då det kunde löna sig att ligga uppå lur
 Och sedan med ett vackert språng
 Man tog, och det med kläm!
 Nu kan jag söka dagen lång,
 Men finner icke dem.

I går jag hos en oxen fann ett litet tidningsblad
 — Jon, ryktaren, väl tappat det — hvad jag blef
 hjertligt glad.

Och tittade mot himmelen,
 Jag genom fönstret såg,
 Och solen sken på tidningen,
 Som uti båset låg.

Att ej beherrska sig, jag vet nog af att det är
 skam,

I glädjen dock jag glömde det och jublade
 jam, jam!

Jag minnes än hur glad jag tog
 Den kära tidningen

Och undan i en krok mig drog
 Att ostörd läsa den!

»Vår tid det är en usel tid, allt heligt trampas på
 Med raska steg och säker takt vi mot förderf-
 vet gå.

På djefvulen snart ingen tror
 Och ej på helvetet»

— Ja tidens ondska är då stor,
 Ja det är säkert det! —

»Och verdens sista tid helt visst skall snart för
 dörren stå; —
 Det händer allt att Antikrist en vacker dag vi få.
 För hvarjom är det uppenbart,
 Som någonting förstår,
 Att verden nu, och det med fart,
 Emot förderfvet går.»

Så stod der; — jag strök bort en tår. — Ja, tid-
 ningen har rätt;
 Den, som det vill, han kan det se på många-
 handa sätt;
 Nymjölkad mjölk man icke får,
 Man får ej rättor fatt;
 Emot förderfvet verden går,
 Det märkes af hvar katt,

Under klubban.

Han föddes på hemmanet. Farfar och far
 De hade det haft förut.

Bör man honom förtänka ifall han var

Något stolt öfver sitt beslut

Att sätta gården i sådant skick,

Att hvilken som på hans egor gick,

Såg välskötta jordens skördar,

Måste säga: en mönstergård.

De slutit att sälja en del af skog

*

En mönstergård blef det och erkändes nog;

På sitt hemman han fick dock skuld.

Det var ej så farligt; han hade ju skog,

Som kunde förvandlas till guld.

Så ännu fans det just ingen nöd,

Med glädje kunde han äta sitt bröd

Efter dagens kamp och möda

Och hvila i lugn och ro.

Men skogen glesnade mer och mer
 Och skulden — växte på tok!
 Dock gjordes de experiment, som man ser
 I mången en landbruksbok
 Förordas; åh ja de voro nog bra,
 Men då skall man godt om pengar ha
 Att lägga i jorden och djuren,
 Ty annars det går som det går.

* * *

Han tänkte ibland det långt bättre var
 Att vara jordbrukare förr:
 De haft dock bättre, farfar och far,
 Som bodde bak lågare dörr;
 De sluppit att sälja en dyrbar skog
 Och husbehofsbränningen gaf dem nog
 Att lägga ner på kistbotten.
 Men — hvad får jordbrukaren nu?

* * *

Det var dock synd, tyckte många bland dem,
 Som hade att fordra, den dag
 Då han fick gå från sitt fädernehem,
 Som föll vid auktionsklubbans slag

I händerna på en annan, som fått
 Det nöjet att skörda hvad han icke sått
 Och som, mindre duglig och driftig,
 Dock reder sig bra nog ändå.

Så stod den gamle egaren der.
 Allt hvad honom kärast var
 Har gått under klubban; han nogsamst ser
 Att icke just mycket blir kvar,
 Då skulderna blifvit betalda. Hvad mer
 Om verlden ock allt sitt medlidande ger
 Åt den, som har haft det felet
 Att lita på goda råd.

Hvad mer?!

Höstvinden.

Tjut, du höstliga vind, ja tjut!
Skön är ingen musik som din.
Ack hur herrligt att höra på.
Tjut än vildare, tjut!

Ila ut på din vilda jagt,
Sköfla allt, som i vägen är,
Ryck från träden alla dess blad,
Böj den trotsiga ek!

Tjut än vildare, tjut och väck
Vågen upp, som vid stranden sof;
Hur hon fradgas i vredesmod,
Vildt hon sjunger sin sång.

Tjut, du höstliga vind, ja tjut!
 Skön är ingen musik som din.
 Ack hur herrligt att höra på.
 Tjut än vildare, tjut!

Hur han ämnar hennes

Det är såvitt som jag vill ha
 Den friska lukt som minnades mig
 Ty mellan oss äro sympati
 Så kom en dag mitt nöymberst
 Ja kanske var det ett decemberst
 Allmog, du minns vårt ständigt i
 Vår häst han står fram som vinderst
 Och rosens glöder upp i vinden
 En vinters med hopp om vår
 Jag kunde mig väl mer besviken
 Och alla vittens ändsvärdiken
 De fyller ja, du nog förtän

Hur han fann henne.

Din bild går aldrig ur mitt sinne —
 Den frusit fast uti mitt minne;
 Ty mellan oss fins sympati.
 Så kom en dag uti november,
 Ja, kanske var det i december,
 Alltnog, du mins vårt slädparti!

Vår häst han rusar fram som vinden
 Och rosen glöder uppå kinden,
 En vinterros, med hopp om vår;
 Jag kände mig ej mer besviken,
 Och alla tviflets landsvägsdiken
 De fylldes — ja, du nog förstår.

Men vinterdagar äro kalla
 Om också inte precis alla.
 Och hästen sprang och piskan small
 Och snön smalt bort, när som han trilla
 På röda kinder — ack du lilla! —
 Och föll i mörka lockars svall.

Mins du din lilla älskling sedan —
 Jag talar om det här emedan
 Det verkligen just hände så —
 Den haren, som sprang öfver vägen!
 I alla verldens vise sägen
 Hur man det tecknet bör förstå?

Jag vill ej nu min vishet prisa,
 Men jag tror haren ville visa
 Oss att i mark som uti skog
 Fins vilddjur, dugliga att äta,
 Så älskande ej må förgäta
 Att giftas — här fins föda nog.

Och är det så, och så nog är det,
 Så kunna vi, om du begär det
 Ju giftas just när som du vill,

Jag med min bössa nog skall taga
 Rapphöns och harar ock afdaga,
 Och du, du får dem laga till.
 Du vet som jag, min lilla dufva,
 Att stekta rapphöns äro ljufva
 Och harstek ingen bör försmå;
 Må sedan hela världen muttra,
 Vi skola hela lifvet kuttra
 Uti vår egen lilla vrå.

Och dock —

Åsâ, du vill lefva upp på nytt

Mitt hjerta och klappa som förr du gjorde!

Vet du ej af att din tid har flytt.

Den tiden dock längre var än den borde.

Sak samma, nu bör du vara lugnt,

Mitt hjerta, och kallt som is;

När sinnet icke längre är ungt

Bör man vara förståndig och vis.

Och dock — hennes blick,

Hennes hållning och skick,

Allt är ju sådant, jag förr mig drömt.

Ja, fordom! Men nu vill jag vara fri

Från qvinnor och gammalt drömmeri;

Det hade jag nära glömt.

Hvad mer — om hon ock ville älska mig
 Och gå vid min sida den ödsliga stig,
 Som jag synes dömd att vandra,
 Och ge mig sin fågring och ge mig sin tro
 Och glömma alla andra —
 Nog skulle jag då vara lycklig och säll —
 En månad kanske från morgon till qväll;
 Så blefve nog slutet på gycklet
 Om evig kärlek och tro.
 Långt bättre är då att vara fri
 Som den brusande vågen
 Och ila nöjd till hvar strand,
 Som leker i hågen,
 Och smeka blommor
 Och kiselsten
 Och falla krossad mot kalla klippor.

Ett litet vårqvåde.

(Till våra vår-poeter).

Nu våren kommit åter och lärkorna sjunga
 Högt i skyn
 Och sippor och andra blommor
 Titta upp. Från byn
 Hörs dragspelsmusik och der trådes dansen.

Och åkerbrukarn nu myllar säden
 Ner i jorden.
 Flyttfoglarna vända åter näbben
 Mot nordnen,
 Som fått nog af tullskydd och annan välsignelse.

Och qvinfolken, de se så luftiga ut
 Der de trippa
 Framåt. Det är som tänkte de: nu är det vår
 Nu kan man få slippa
 Att sucka och pusta i qvafva boningsrum.

De malätne lärde sticka näsan ut
 Och de frysa
 Med välbehag åt frisk vind och varm sol;
 Nu slippa de frysa,
 De som andra hurtiga menniskor.

Ja gudskelof! nu kan man snart berga sig
 I sommaröfverrocken.
 Och den förträffliga luften
 Lemnar ock en
 Skäligen god aptit;
 Så våren är nog bra i alla fall.

Tanken.

Ett försök att på ett finurligt sätt skriva
långa skaldestycken eller s. k. dikter.

»Ty om det är besvärligt
för poeten,
Är det välgörande för
menschligheten!»

Du undrar kanske hvad häraf skall blifva;
Du undrar kanske — så gör också jag:
Jag vet ej sjelf ännu hvad jag skall skriva,
Men jag vill skildra uti raska drag
Allt hvad jag vet, som kan ditt sinne röra
— Hur mycket finnes ej af detta slag! —
Den, som vill höra, vare idel öra
Vill du ej detta, nå, så ryk och drag! —

Men då man vill sig sätta och berätta,
 Det vara må om saker eller ting,
 Så är det ändock icke nog med detta
 Att tanken sväfvar vida, vida kring.
 Så att man knappast blir uppå det klara
 Med hvad man tänker eller hvad man vill;
 Men det gör intet, fatta modet bara!
 Och du skall finna, mycket hör dig till.

Det är ej nog, som sagdt, att tanken sväfvar,
 Som vikingen har fordomtima gjort!
 Så vida kring och hastigt att man bäfvar
 Att han vill af för vida och för fort
 — Och derföre sig alla borde akta,
 För man kan hinna lika långt ändå
 Och säkrare det är att skrida sakta;
 Det tröttar mer att springa än att gå —

Se här en lärdom; många af den veta,
 Men kunna ej hegagna sig deraf,
 Och många kanske ock med lykta leta
 Ifrån sin vagga ända till sin graf

Just efter något, som de endast ana,
 Men som de icke veta rätt hvad är,
 Som kunde blomsterströ en lefnadsbana,
 Af lifvet mången endast det begär.

Nog glädjen är oss nyttig här i lifvet,
 Men endast glädje vore just ej bra;
 Derföre gafs oss sorgen, det är gifvet,
 Den, som ej har, han får sig sorger ta
 — Som Adam gjorde, då han tog sig Eva
 I Edens lustgård, der blott glädje var.
 Men kanske Adam ej förstod att lefva?
 På denna fråga väntar jag ej svar.

På alla frågor, det är klart som dagen,
 Kan ej fås svar, åtminstone ett rätt,
 »Hvar sak i denna verld — så lyder lagen —
 Kan och bör ses på mångahanda sätt!»
 Den ene säger: »jag har rätt»; den andre:
 »Nej pass för det! det är just jag, min vän!»
 Men vi derföre ingen af dem klandre;
 Hvem har väl rätt? Ho vet! den eller den.

Om, till exempel, jag vill ett blott visa,
 Jag säger: »detta bordet är af ek.»
 En annan kommer och mig vill bevisa
 Att hvad jag trodde endast var en lek,
 Utaf min fantasi, och han så säger
 I sönder bordet, som af furu var;
 Hvem har då rätt? derom sig ingen frågar,
 Han säkert rätten på sin sida har.

Men om jag säger: jorden skall krevera,
 Men han påstår att detta ej skall ske,
 Och om jag säger, att vi skola lefva
 Uti en annan verld, ja kanske tre!
 Just som vi lefva här i jemmerdalen —
 I mödor, sorger, elände och strid,
 Och han då säger: du är säkert galen;
 Ett annat lif blir glädje, fröjd och frid.

Hvem har då rätt? Ja, det är svårt att veta
 Hvem som är klok och hvem som galen är
 På dessa frågor kan man sig ej leta
 Till svar, så tydliga, som man begär.

Om ock all verdens vise ville sätta
 Sig ner och söka dessa frågors svar;
 Så kunde de ej finna svar på detta,
 Om ock de grubblade i all si'n da'r.

Hvad är då visdom? Jo: en vacker bubbla,
 Som lyser grant för en okunnig hop;
 För henne mången satt sig ner att grubbla
 Och därför kommit, det är klart, i rop
 För visdom, kunskap, men han skulle säga,
 Om han vill öppen vara, vara sann,
 Att då han trodde sig den bubblan ega,
 Så sprang hon sönder eller ock försvann.

Ja, hon försvann — men allting ju försvinner!
 Allt är fåfängligt! Hvem vet icke det!
 Då man en gång till slut det målet hinner,
 Som synes stort i sin aflägsenhet,
 Då finner man med harm att man bedragen
 Har blifvit på det, som dock syntes skönt,
 Man skådar fulheten, ser ej behagen;
 En sådan motgång säkert alla rönt.

Den visaste, den rikaste och störste,
Han, som var konung uppå Davids tron.
Han ändock var — hvem vet ej det — den
förste
— Hans namn du minnes, det var Salomon —
Han likväl var den förste att berätta,
Att allting ändock är fåfänglighet,
— Och derföre han hedras bör med rätta —
Allt, allting är ju blott förgänglighet.

Allt är förgängligt — men är det fåfängligt
Derföre att det är förgänglighet?
Fåfängligt — är det lika med förgängligt?
Jag derpå skulle svara, men jag vet
Ej svar derpå, ett svar som skulle visa
Ur denna labyrinth en häpen verld;
Det svaret borde man och skulle prisa
Som ariadnetråd uppå vår färd.

Men om vi visste allt, om intet vore
Förborgadt för oss, om allt vore klart,
Om ej i någonting vi vilse fore,
Om allt, som sagdt, oss vore uppenbart;

Då vore säkert allting mycket tråkigt,
 Som mötte oss på jordelivets stråt.
 Men nu, då mycket är för oss så bråkigt,
 Så finnes mycket, som vi glädjas åt.

Ja mycket finnes, som oss nu kan gläda,
 Så mången småsak oss förnöja kan:
 Om vintertiden hafva vi vår släda,
 Ett slädparti ju mången trefligt fann.
 Och nöjsamt också är till fots att vandra
 Och skåda allt, som ter sig för vår blick,
 Och man kan heller icke desse klandra,
 Som finna nöje blott i hållning, skick.

»Men det är simpelt!» hör jag någon säga,
 En som är praktisk ifrån topp till tå,
 »En sådan glädje, som den dessa ega,
 Ej anstå bör en människa ändå;
 Ett barn kanske, men mannen bör ej vara
 Så dårlig!» — då jag honom svara skall:
 »Vi böra oss förströ; vi äro bara,
 Om rätt vi tänka, barn i alla fall!»

Ty efter arbete blott hvila smakar,
 Så glädjen också i ett sorgelif.
 — Allt finnes herrligt, då man ser tillbaka,
 Om också allt var endast strid och kif —
 För hvarje menniska ett Marengo finnes.
 Men må hon ej förhäfva sig att tro
 Att hon därför ej af olyckan finnes:
 För hvarje finnes ock ett Waterloo.

* * *

Men till mitt ämne vill jag återvända,
 Jag kommit något från det, märker jag,
 Men dylikt kan ju ock den bäste hända,
 Det händt i går, det händer ock i dag;
 »Det är ej rätt!» så säger en, törhända
 Att han har rätt, men mångahanda slag
 Af smak ju finnes; hvilken är den rätta?
 Jag vill ej svara, jag vill blott berätta.

Som sagdt! det händer nog att tanken skenar,
 Så att man knappast kan få i den fatt,
 Om man på tygeln endast något lenar,
 Det händer att han gör oss detta spratt;

Men det kan ingen hjälpa, så jag menar,
 Det bättre är än då han har fått spatt.
 Men då han rör sig så i vildan yra,
 Så fins väl ingen, som kan honom styra;

Han liknar vinden, då han storm har blifvit,
 Och rasande far öfver land och haf;
 Hvad sekler byggt, han i minuter rifvit,
 Han hånar seglaren, som fick sin graf.
 Han mycket tog, men något kanske gifvit;
 Han rensat luften, som förr kändes qvaf.
 Då han så går till ro bland sorg och pina,
 Då hemska makter åt hans gerning grina.

Men lika smekande som vestanvinden,
 Der han fördröjer sig i skogens sal
 Och stryker fagra blommorna på kinden
 Och väcker uti ungmöns hjerta qval,
 Så bittert ljufva, der hon, lätt som hinden,
 Framskrider i den undangömda dal,
 Der hon kanske med älskligen stämt möte,
 Som glömmet qval och oro i dess sköte.....

Hvem kan väl glömma denna ljuftva tiden,
 Dess qual, dess oro, all dess poesi,
 Då först han stördes, mins du? hjertefriden.
 — Ack denna tiden är förbi, förbi! —
 Men denna tid, om ock den är förliden,
 Bli vi väl nå'nsin för dess minnen fri?
 Nej, dessa följa oss i jemmerdalen,
 Ej dödas de af plågorna och qualen.

Som vestanvinden så dock tanken ilar
 Till kända ställen, der han mången gång
 Från qualen, vedermödorna sig hvilar,
 Till hvilan söfd af hulda minnens sång;
 Han känner dem, han gladt emot dem smilar.
 Här är han lycklig, fri ifrån allt tvång;
 När gamla vänner så mot honom strömma,
 Hos dem han då kan stundom allt förglömma.

Det är en svaghet, men hvem är ej svag,
 Ja mången ock, som man för styrka prisar.
 Historien, så många, många drag
 Af dylik storhet ock dig ofta visar!

Och dylika befinnas än i dag
 Visst flertalet af alla dessa misar,*)
 Som kunna bråka så på jordefärden,
 Att de beundras utaf hela världen.

Hvad äro de? Jo hägringar, ej annat:
 De synas sköna för vår häpna blick,
 Beundrande du ofta för dem stannat,
 Du häpnade, då du det skåda fick;
 Men så till sist du kanske det förbannat,
 Då allt försvann uti ett ögonblick.
 Och du, förvånad, ändtligt fick förnimma,
 Att allt det sköna endast var en dimma.

När då, som sagdt, bland sina gamle vänner,
 Som finnas uti minnets helgedom,
 Han, tanken, nu en tydlig maning känner,
 Att glömma allt, så tid som också rum,
 Och så sin starka rustning af sig spänner
 Och slumrar in — då är han icke dum! —
 Han kan då öfverraskas, kan då tagas
 Och sedan genom land och rike dragas.

*) Ett nytt, bra ord = storheter, sing. mise, plur. misar.
 Förf. anm.

Han kan då fångslas, kan så blifva bunden
 Med starka band, som han ej slita kan,
 Han öfverraskad är den första stunden
 Och sliter vildt i sina band; om han
 Då finner dem för starka, spak som hunden
 Du säkert se'n den vilde sällen fann;
 Du kan den taga och den så betrakta,
 Men för hans bett du ändock bör dig akta.

Ty giftiga de betten kunna vara,
 Fast tanken ser så from och menlös ut;
 Bäst är för honom söka sig bevara,
 Ty det kan taga ett förskräckligt slut!
 Som skallerormen kan han ofta fara
 Och sprida död och fasa hvar minut.
 Ty bör man då för honom väl sig akta,
 Den varningen må hvarje väl beakta!

Hur går det se'n? — så frågar du med rätta,
 Den frågan skall ock en gång få ett svar,
 Och fast jag derom nu ej kan berätta,
 Då jag för knappt om tiden dertill har,

Så kommer jag kanske en gång med detta,
 Till dess nyfikenheten därför spar.
 Här mycket är om tanken än att säga,
 Och detta allt skall säkert värde ega.

Men här är diktens vändpunkt; härifrån leder
 Dess bana nu i andra rymder ut;
 Att skildra denna diktarn sig bereder,
 Till dess han ropar till en hvarje: njut!
 Af det, som här jag kunnat visa eder;
 Ty nu är det på denna dikten slut,
 Hvad skönt här finnes, får du nu bedöma
 Hon är . . . men jag vill henne ej berömma!

Svåra rim.

En gång jag det läste, jag minnes ej hvar
 I en bok,
 Der stod, men detta helt säkert dock var
 Rent på tok,
 Ty der stod att löjtnant
 Blott rimmar på brödkant.
 Håhå, nånå,
 Det var försmädeligt det.
 Jag länge har vetat, och mången det vet,
 Att på prost
 Fins rim, fast detta är rimligast det
 Uppå ost;
 Men detta att löjtnant
 Blott rimmar på brödkant
 Håhå, nånå,
 Detta är dock något *hårdt*.

Herden.

Han varit vice pastor i socknen många år
 Och sökt med sin förmåga att leda sina får,
 Så att de en gång alla ur lifvets storm och brus
 Till himlen skulle komma, upp till Guds färahus.

Han menade så ärligt, förmågan var dock svag.
 Hur mycket han ock sträfvade ifrån dag till dag
 Så märktes ingen ändring. Än var församlingen
 För mycket jordiskt fallen, men ej för himmelen.

Allt var sig likt som fordom, då hände sig en gång
 — Det var en Nyårsdag och i kyrkan aftonsång —
 Att upp på predikstolen en yngling trädde så,
 Att lära sig predika? det trodde mången då.

Han började att tala, si folket lyssnar på.
 Så andaktsfullt de sitta de store som de små.
 Och Herrans ord det flödar från unga läppar fram.
 Han talade till fären om Guds den Högstes lam.

Han talade om konungen, den sagtmodige,
 Som vandrade på jorden som allas tjenare;
 Som ville menskans väl och af henne blef belönt:
 Till konungarnes konung af henne törnekrönt.

Han förhöll med allvar syndare syndens lön.
 Med innerlighet bad han dem höja sig i bön
 Upp till Den, som blott vill allas väl men ingens ve,
 Till den Allgode Fadern, till Gud barmhertige.

I kyrkan var så stilla, En känsla undersam
 Bemäktigt sig alla. Man likasom förnam
 Hur heligt det dock var, som man förr knappt
 tänkte på.
 Hvad man ej velat ana man kände sig förstå.
 Vid dörrn i sacristian den gamle pastorn satt,
 Och stundom glänste blicken och stundom blef
 han matt.

Hvad nu han hörde, hade han sjelf så ofta
sagt —

Men aldrig hade ordet förr visat sådan magt.

Hans hufvud sjönk mot handen. Nu var pre-
dikan slut.

Och under orgelns toner ses folket strömma ut.
Den gamle vice pastorn satt som han förut satt
Med hufvudet nedlutadt. Hur var med honom fatt?

Den unge nalkades så den gamle läraren,
Men upp ur sina tankar spratt själasörjaren
Ej; nej han hade ändtligen lefnadsmålet nått
Och gått att göra räkning för pundet, som han fått.

Skolkamraterna.

I samma skola de hade gått,
De suttit i samma klass,

Och stryk tillsammans de ofta fått.

Då voro de goda vänner,

Johan och Adolf Eugen.

Med lexan en då den andre halp,

De hulpos med månet spratt.

I tanken togo de mången skalp

Bland krigiska indianer.

Godt gry i båda då fans.

Så kommo de ut i litvets strid

Att kämpa på skilda håll.

De råkades efter långlig tid,

Och båda hade nu pröfvat

På mycket, så ondt som godt.

Den ene blifvit så kall, så stel,
Så hög, så stolt, så förnäm.
Den andre hade så många fel;
På ytan helt rå och cynisk
Och innerst — en idealist..

»Nej tjenis, Adolf, se ä' dä du!»

Herr Adolf gick tyst förbi;

De fordom varit vänner — men nu? ...

Antastas på öppen gata,

Det gick dock något för långt!

Om endast han haft en bättre rock

Och något ädlare skick!

Men nu? — Man måste väl tänka ock

Uppå sig sjelfver en smula;

Man får vara realist.

Vännen.

(I folkvisestil.)

Du fikar efter penningar, du
 fikar efter gull,
 Men du får inte mera än
 några skäppor mull,
 Ja, du får inte mera än så en
 svetteduk
 Och fyra tunna bräder att
 hvila i till slut.

Folkvisa.

Ty st, kyrkoklockan ringer: ding, dång; ding,
 dång; ding, dång;
 Nu är min glädje borta, den var då ej så lång
 Den är för alltid borta och kommer ej igen:
 Ty nu så har jag mistat min lilla hjertevän.

Den vännen var mig trogen i lust som uti nöd,
 Den vännen var mig trogen in i den bleka död.
 Jag fick dig ej behålla; i sina unga år
 Hon tagits bort från vännen, som faller mången tår.

Jag liknar dig vid liljan, som står i grönan äng,
 Jag ville henne plocka, jag som är fattig dräng,
 Jag fick ej ta den liljan, så det i världen går,
 En annan henne tagit: hon lades kall på bår.

Tyst, kyrkoklockan ringer: ding, dång; ding, dång;
 ding, dång;

Nu ringandet har tystnat, är slut för denna gång;
 Farväl för denna gången; en gång vi ses igen,
 Det blir väl hos Gud Fader, som bor i himmelen.

Du har — men
är ej belåten.

(Åt en missnöjd vän.)

En rödmålad liten stuga
Vid insjöns väna strand,
En häst eller två i stallet,
En ko och ett trädgårdsland,
Några höns och gäss och grisar
Och får och hoppande lam;
Har du detta allt och visar
Dig missnöjd — är det en skam.

Hvad vill du väl mer begära?
Du slipper ju bråk och strid;
En båt — och insjöns bölja
Dig vaggar till ro och frid;

En yxa — din bästa höna
Snart blifver en läcker stek;
Och skulle du missmod röna,
Så titta på lammens lek.

Och skulle motion du behöfva,
Tag då blott en spade och gräf
Eller tag din bössa från väggen
Och skjut en sparf eller räf
Eller tag en häst ur stallet
Och rid eller kör ut — så,
I hvilketdera fallet
Här nämts, motion kan du få.

En rödmålad liten stuga
Och hästar och får och ko
Och grisar och gäss och hönor
Och så ett välförsedt bo
Du har — men är ej belåten;
Du önskar och önskar blott.
Hur dumt! att lyckan åt en
Som dig ger sin bästa lott.

Långt bättre det är.

(I gladare folkvisestil.)

Hvad båtar vara ledsn, surmulen och tvär,
 Nej vara glad i hågen långt bättre det är;
 Man tids nog kan få sörja, man skall sig sorg
 ej ta,
 Då man det ej behöfver, ty det går aldrig bra.

Så mången mulen morgon följts af en solig dag;
 Om mödosamt det kännes, tag i med friska tag.
 Låt blott ej modet falla — snart tittar solen
 fram.
 Låt blott ej minsta hinder strax bringa dig på
 skam.

Har du två friska armar, då är ju ingen nöd!
 Då kan du nog försörja dig ända tills din död.
 Och om du ej får hopa så stora högar guld,
 Så kan väl ändock lyckan dig vara lika huld.

Men om du skulle möta en gång på lifvets stig.
 En ung och trogen flicka, så fager, älskelig;
 Låt dina starka armar då blifva hennes stöd,
 Var hjertevännen trogen i lust som uti nöd.

Skånskt höstgille.

Nu grebbor och drängar samlats,
 Gubbar och gummor ock,
 En stojande glädje höres
 Från denna torftiga flock.

Och logen, der förut slagan
 Man hörde dagen så lång,
 Han har nu, upprymd och fejad,
 Fått blifva en danssalong.

Byspelemannen har tagit
 Sin plats på en rankig stol,
 Han nickar och stampar takten
 Och gnider sin gamla fiol.

Så kraftfullt fötterna stampa

I takt så godt de förmå.

Och logens lergolf dammar —

Det aktar man föga uppå.

Fast svetten lackar från pannan,

Man saktar ej farten, åh nej!

Då glädjen står högt i taket,

Man har icke tid; tjo, hej!

Ja flåsen nu, svettens och glädjens,

Hugg i! ännu friskare tag;

I fån hela året träla,

Er bjudes ej gille hvar dag.

Slaget vid Lund.

(Kan ju användas som någon sorts jubelvisa, när dagen af det der slagmålet en gång i framtiden åter skall firas.)

Mel.: På blomsterklädd kulle etc.

 Och dimman kring Lund låg så tätt, ja så tätt,
 Att nära den skymt solens ljus.
 Och rätt litet treffligt var på alla sätt
 I slottet som torparens hus;
 Ty kung Karl den elfte han satt just och torka'
 Från pannan sin svett allt så fort som han
 orka';

Ty just uti dag och uti samma stund
 Han hade beslutit ge slaget vid Lund.

»Herr Aschenberg, Aschenberg, hvar är du hän!»
 Skrek kungen der han satt till häst,
 »Spring efter mitt stift, ty jag har fått migrän,
 Och hemta samtidigt en prest.»

Och Aschenberg han var just inte oäfvén
 Ty snart kom han med ett migränstift i näfven
 Och bakom sig hade han som adjutant
 Den förste och bäste pastor som han fant.

»Fy tusan!» skrek kung Karl den elfte med
 harm,

»Jag vet knappast hur det är fatt,»

Och längtande höjdes hans krigiska barm

Och blicken blef mordisk besatt.

Men dimman vid Lund — nej, den ville ej
 vika

Fast kungen och presten och Aschenberg kika'

Och helaste krigshären rustad der stod

På Helgonabacken och vädrade blod.

»Förbannade danskar! de komma försent»,

Skrek kungen och drog upp sitt ur,

»En quart redan öfver den tid som jag ment,

Och ej syns en dansker filur.

Vi ställa upp hären, så må här predikas,

Att urgammal sed ej må utaf oss svikas...

Nej, der ha vi jensarne... då på min själ

Vi först ska' slå hela patrasket ihjel!»

Så drabbade härarne samman med brak,
 Som hördes till Malmö och Hör;
 Och slögos de gjorde med känsla och smak
 Och voro vid bästa humör.
 Hvem segraren blef, ja det — vet ännu fanken,
 Här hemma i Sverge vi ha dock den tanken,
 Att det blef kung Karl — och det är nog

all right, —

Och icke landsmännen till hr H. J. Feith.*

Och så härom året man reste en sten
 Just der detta slaget lär stått,
 Och detta vi kunna väl räkna för en
 Vägledning, som vi nu ha fått
 Utaf detta slaget vid Lund; och hvad mera
 Det gjorde för nytta de må spekulera
 På alla, som gitta. Och nu ska' vi ta
 Och sluta med visan, så blir hon ju bra.

*) Känd dansk — bagare — boende i Upsala.

Förf. anm.

Schéele & Nyström.

Docenten, både hjälten,
 Han stod i Gillets sal*)
 Omkring der satt så snällt en
 Publik, som ej var skral;
 Hur boströmläran duger
 Kom låt oss pröfva på.
 (Hvad gör det om hon ljuger
 För filosofer små!)

Och emot Nyström ställes
 Nu Boström, Ribbing och
 Och alla dem som skälles
 Boströmianismens flock.

---

*) Skrifvet med anledning af ett meningsbyte mellan docenten S. och d:r N., hvilket man mot en 50-örings uppföring hade det nöjet att höra på för ett par år sedan. Kan väl i någon mån vara betecknande för flertalet resultatlösa diskussioner, och har därför erhållit plats.

(Comte, Hartman, Darwin voro
Helt säkert några får
Som endast vilse foro
I vetenskapens snår.)

Docenten Schéele lade
De snaror ut med hast.
Men doktor Nyström sade
Ett ord och snaran brast
Ibland. Man ofta sände
Så mången hvass replik
Och dervid, så det hände,
Framslungas »Schéeles spik».

Det slog nog med stor häpnad
Den som i stilla sinn'
Med femtiöring väpnad
I salen kommit in,
Att höra alla skälen,
De snilletts offerlam,
Som Nyströmmen och Schéelen
I striden drogo fram.

Se nattens stjernor blossa
På grafven längese'n
Der trettiårig mossas
Betäcker Boströms ben.
Det härliga på jorden
Förgänglig är dess lott,
Om också stor i orden
Man blir en saga blott.

Dock än till sagor lyssnar
Vårt gamla sagoland,
Och den otrogne tystnar
För »vetenskapens» hand.
Än bor i Upsis gårdar
Boströmianismen kvar;
Den dött! — Nå väl, man vårdar
Då mumien man har.

Tag en pris snus på saken,
Din värnads är den värd,
Så kan du riktigt vaken
Den ge din hyllningsgård.

Med blottadt hufvud stige
 Du tankfull derifrån
 Och djerfva tviflet tige
 För nötta lexans hån.

Det bästiga på jorden
 Förgånglig är dess lot.

Om också stor ordens
 Man blir en sages ston.

Men när en sages ston
 Än är en sages ston.

Dock så till sages ston
 Vår gamla sages ston.

Och den otrogne ston
 För svetskastens hand.

Än der i Uppsala
 Bostadsmännens part.

Den den som vill sin värld
 Då minnen må han ha.

Den den som vill sin värld
 Då minnen må han ha.

Tag en pris som på saken
 Din värld är han värld.

Så kan du riktigt vinn
 Den ge din höllings.

Försoningen.

(Afton och månsken. Under ett ståtligt bokträd sitter en blek, skön yngling. I händerna håller han ett dragspel eller s. k. piglock, ur hvilket han lockar fram några sorgliga, smäktande toner. Till sist ger han sina smärtsamma känslor luft i följande sång:)

För dig, Pernilla, endast vill jag andas:

Du mistor mig, mig — som dig håller kär,
 Dock en gång, hoppas jag, skall dagen randas,
 Då du får se mig sådan som jag är.
 Vet, du har varit och är i mitt minne,
 Din bild går aldrig ur mitt trogna sinne.

Mins du då vi här gingo uti skogen
 Uti vår kärleks första ljufva rus;
 Du lofvade mig blifva huld och trogen

Och flytta till mig, när jag fått ett hus.
 Nu har jag hus, men — mina tårar flyta —
 Du kommer ej, Pernilla, med din gryta.

Ja, jag har hus. Och jag har lärt mig spela,
 Men du — mig hatar kanske, hvad vet jag!
 Hvad har jag då så gränslöst kunnat fela
 Mot dig. Hvarför kom denna sorgens dag?
 Nu misstron till mig kommit i ditt hjerta,
 Min forna glädje har bytts bort för smärta.

Hur kunde du tro att jag falsk kan vara?
 Hur kunde sådant komma i ditt sinn'?

O, min Pernilla! värdigas mig svara —
 Men hon ej kommer, hon, som förr var min.
 Hur kunde du då misstro mig så illa?

(Han tystnar. Tårarne flyta ner för hans kind. Från
 dragspelet höras några darrande sorgliga toner. Smärtsamt:)

O, min Pernilla! o, du min Pernilla!

Jag sjunka må i jorden, om jag varit
 Dig falsk och otro i mitt hjerta hyst,
 Om någon gång jag har med lögnen farit —

Men hvad är detta?! Milde Gud . . .

(Från ett närstående träd framsväfvar i detta ögonblick en öfverjordiskt skön qvinna. Hon afbryter med kyssar de på hans läppar ännu sväfvande orden och hviskar med en innerligt klangfull himmelskt stämma:)

Ack, tyst!

Jag allt har hört; förlåt! (han:) ack gerna! Stilla . . .

O, min Pernilla! o, du min Pernilla!

(Månen omslutes nu af en gles silfversky. Några kråkor flyga skriande upp, störda i sin slummer. Två näktergalars sång firar i den ljuvva natten de älskandes försoning — naturligtvis!)

Till Björnstjerne Björnson.

Du son utaf en Björn
 Och klarsynt som den örn
 Som sig i molnen gungar,
 Ifrån min dal en gång
 Jag egnar dig min sång
 Så det i dalen rungar.*)

Du största bland 'geni'n,
 Långt större än Rydin,
 Af dig vi lärt att takten,
 Om man den passar på
 Och lär sig att förstå,
 Är mer än halfva makten.

*) Synligt i Upsala-Postens »Björnsonsnummer», då den i mycket förträfflige B. för några år sedan tog sig det orådet för att flacka Sverige rundt med sitt »sedlighets»-föredrag.

Ja, ho kan räkna väl
Allt hvad din skaldesjäl
Oss lärt att skönt begripa!
Du till vårt sinne gick
Och mången gång du fick
Den hårdaste att lipa.

Nu reser du omkring
Och lär oss många ting
Om rena sedligheten.
Och därför uti dag
Jag vill dig tacka jag,
Men — spar nyfikenheten;

Ty vet, o skald, att den
Som skrifver detta än
Ej vill för dig framtråda:
Dertill är han för blyg
Och därför uti smyg
Han vill din ära qväda.

Haf tack för denna gång.
 Nu slutar jag min sång
 Med att till sist blott önska:
 Att tankarne du sår,
 Om man dem blott förstår,
 Må fatta rot och grönska.

Ovädret.

Pastlöst jaga tunga molnen
 Kring den mörka himlaranden,
 Jägtande som menskoanden.
 Stormen brusar öfver nejden,
 Skumkrönt bölja far mot stranden.
     Åskan knallar,
     Blixten hväser.
 Regnet faller i strömmar.

Se, det ljusnar! Solen skiner
 På den förut torra marken,
 Vederqvickt af strida regnet,
 Glittrar på de gröna bladen,
 Friska som i vårens dagar.
 Nu naturen andas åter,
 Och dess andedrägt är vällukt.

Hell dig, storm! Som kunde sopa
 Bort det kvalm, som förut rädde.
 Hell ock regnet som förmådde
 Svalka törstiga naturen.
 Hvad gör det om mången spådde
 Död och fasa!
 Lif och glädje,
 Ger dock ovädret mera.

Styfbarnet.

På kyrkbacken tittade solen varmt,
 För allt hon hade en blick,
 Hon såg nog barnet, som, fattigt och armt,
 Der utanför kyrkan gick.
 Det hade ej söndagskläder, ty då
 Nog kyrkvaktarn gifvit det lof att gå
 Dit in för att lyssna på.

Men system med sitt mörkbruna hår
 Och med sin drömmande blick,
 Hon, som nu var i sin lefnads vår,
 Väl hade ett bättre skick;
 Ty hon kom in under orgelns brus,
 Och främsta platsen i Herrans hus
 Hon tog sig förutan krus.

Hvar helst de kommo, det var nu så,
 Hon togs med glädje emot;
 Men hennes broder fick oftast gå,
 Bortjagad med hån och hot.
 De flesta, med eller utan skäl,
 Helt gerna velat slå pliten ihjel.
 Ej mången ville hans väl.

Der hemma hungrade han och svalt,
 Nu sedan han styffar fätt.
 Hans syster åter hon erhöll allt,
 Hon länge konsten förstått
 Att tjusa styffiadern som en hvar;
 Hon var så älsklig, hon var så rar,
 Hon alltid togs i försvar.

Men väx blott pilt! Då du stor och stark
 En gång med senor af jern .
 Har lockat skördar ur öde mark
 Och blifvit den svages värn
 Och lossat fjetrarne på hvar trä —
 Då skola alla, ej utan skäl,
 • Helt säkert vilja ditt väl.

Din styffar åldras. Den blinde Tro
 Snart nog står vid grafvens rand;
 Då kan du fridfullt i hemmet bo;
 Tag då din syster om hand:
 Hon, Känslan, lidit af smickrets röst;
 Du slute henne, Förstånd, till ditt bröst,
 I varen hvarandras tröst.

Ren flagg.

Hör! Låtom oss handla ärligt!
 Och säga tanken rent ut.
 Det bör snart vara på tiden
 De granna orden ta slut.

Du skramlar med nötta bjellran:
 Det gamla det bör bestå.
 Du vet det gamla är uselt
 Och det så det kan förslå,

Om *veritas odium parit**)
 Hvad gör det — säg sanningen ut:
 Om du skulle rädas för hatet,
 Då, fege, ej öppna din trut!

Du ringer med nya klockan,
 Dock — darrar icke din hand?
 Nog klinga de tonerna klara
 Och höras kring stad och land;

---

*) Sanning föder hat.

Men — menar du ärligt med ljudet:
Om sanning, om frihet, om rätt;
Om icke — då bäfva och göm dig.
Frasmakaren blåse reträtt!

I arbetaren ser du en broder,
En like och ej en maskin;
Säg — trycktes den valkiga handen
Förutan ett nedlätet grin?

Om icke — nog randas den dagen
Då björnen ur idet går
— Han motas ej in med gafflar —
Och »vän» och fiende slår.

Nej, låtom oss handla ärligt,
Ej räddas för storm och tjut;
Det bör nu vara på tiden
De granna orden ta slut.

Men — menn du ålreit med fudet;
Om sanning om furet om litt;
Om icke — de lilla om gån dig

Framskuren lilla tættit;
Igitte sånn som ordet tættit

I ardevarerorden en broder

En lita och egermassig, det var

Sig — tryktes den vakkre handen

Förutan ett nedlåtet grån

Om icke — med tråden den dragen

Da fjörnen in ibertåt, det var

— Han måttat sig med kaffin

Och evnas och fände stur

Nej skottmasshandla giffit, det var

Et rådsför storn, och stur, det var

Det bör nu vara på tiden, det var

De gamla orden ta stur

Enskild om det varit så

Stund om icke tråd — kedd

Om icke tråd om stund, det var

Stund och det gån, det var

Stund och det gån, det var

Stund och det gån, det var

Stund och det gån, det var

Stund och det gån, det var

Stund och det gån, det var

Stund och det gån, det var

Läening

II.

NYARE OCH NYTT.

Jag tog en bok
Hvad de sjo förlorade ut
Insa nyom-öfva tekar
I gamla rikaredrägt
Med inlagdt blod
Svårmedyg
Uppblst med
Och sprucka tra
Hvad den var maskstungen
Dens jelliga ämnelästod

II
NYARE OCH NYTT

Läsning.

Jag längtade efter något kraftigt
och friskt och saftigt,
Som kunde vederqvicka själen.

*

Jag tog en bok.
Hvad de sågo föråldrade ut
Dessa nyomstöpta tankar
I gammal riddaredrägt
Med färglagdt blod,
Snörlifsdlygd,
Uppblåst mod
Och sprucken ära.
Hvad den var maskstungen
Denna pråliga åminnelsestod

Hur många anser sig ej tvungen
Att läsa dylikt
För att — följa med sin tid.

Hvila i frid
Ärevördiga bok!
Gläd någon gammal tok
Med dina upplyftande tankar.
För mig hvilas du trygg
Med ditt gamla dam
På nya blad,
Och din förgyllda rygg.

Jag tog en ny bok,
Utskriken
Af kritiken,
Som följer med sin tid —

Här fans allvar, som skrämt
Slag på gamla gummor,
Och skämt
Som bestämdt
Kunnat få många att le.

Oj, oj, oj!
 Sådant ypperligt skämt:
 Det var klädt i frack,
 Hade nystruken krage,
 Hvit halsduk,
 Särdeles stor mage,
 Grimaserande anlete
 Och gick på stylvor.

Jag lade bort denna skatt
 Af sjukligt allvar,
 Nervöst och tomt skratt.

*

Sådan tur!
 Jag önskade natur,
 Friska vindar,
 Regn och leende solsken,
 Allvar oeh lek
 För min själ.
 Hvad fann jag
 I detta bokapotek?

* * *

Dylikt vill man skänka
Dem som önska och tänka!:
Stel prosa
Knappt mera naturlig och fri
Än finurlig,
Jemmerlig,
Famlande,
Haltande
Meter- och rimslutspoesi,
Som framkankar
Utan tankar
På en gammal väg
Mot förr bebodda,
Snart öde nejder.

Uppspirande lif.

Vågorna slå emot stranden,
 Tälja så mången saga för sanden:
 Om rof, om krig och vilda skrän.
 Säg ingen idogheten och fliten,
 Med sädfyllda skepp plöja hafvet?
 Kanske — men sådant glömmes så lätt!

Sanden ledsnar på sagorna,
 För ofta hörda,
 Om svek och hjältemod
 Och rykande blod.
 Då vräkes tång och dylikt
 Upp af de vreda vågorna;
 Men solen, vänlig i hågen,
 Gör narr af vågen
 Och lockar fram växter
 Och skapar en grönskande strand. —

Gån, skummande vågor, och spriden
 Gammalt skrock
 Der sådant ej förut är hört!:
 Eder vredes yrande stänk
 Blir — det som ej önskas — en skänk
 Åt spirande växter på stranden.

På djupet.

Det jäser och sjuder

På djupet

Och verkningarna visa sig

Från Sibiriens is

Till Nya Seland's brännande sand;

Rökpelare stiga mot skyn,

Blixtrar flamma

Och med väldigt dån

Utströmmar den förstörande

Lavan från

Jordens inre.

Den som bara

Kunde förklara

Orsaken.

Kanske jordskorpan
Sammandragit sig så mycket
Att jordradien förkortats
En tiondedels millimeter?

Det jäser och sjuder
På djupet,
Det ljuder
Som en storm vore i annalkande.
Det är rotfotingar,
Koralldjur
Och rankfotingar,
Som börja röra på sig;
Nu är det det deras tur.
Det går sakta,
Men det går framåt.
Och vill man betrakta
Den väg de tillryggalagt,
Skall man finna denna stråt
Full af minnesmärken,
Som en kommande tidsålder
Skall glädjas åt
Och beundra.

Hvad var orsaken
Till rörelsen bland de små?
Man kan nog förstå
Att jordens inre
Ej kunde lida det minsta tryck
Utan att hämnas;
Men rörelsen bland de små,
Mennisko-koralldjuren,
Var väl endast en nyck?

Oförnösamhet.

Fänge har auktoriteten
 Förkunnat förnösamhet,
 Och att icke menskligheten
 Predikats ihjel
 Med den läran,
 Det är icke lärarens fel.

Blott i förnösamhet fins lycka!
 Så lärdes och läres ännu.
 Ej uppfans en bättre lära
 Att — folk förtrycka.
 Men lyckan hon finnes dess bättre
 Och trifves i mången gestalt:

Ty hon är en smaksak
 Så uti den fattiges hydda
 Som under den rikes tak.

Den är löjlig,
 Som tror utveckling vara möjlig,
 Om ej oförnöjsamhet finnes!

Om menniskan varit förnöjsam,
 Belåten med det hon fått
 Utaf naturen
 Och aldrig ett ögonblick
 Sträfvat efter annat
 Utan nöjts med sin lott,
 Hon hade då ännu gått,
 Kanske på händer och fötter,
 I sällskap med de andra djuren.

Men oförnöjsamheten
 Sträfvar efter det ouppnåeliga!
 Sant! men det som var

Omöjligt för din farfarsfar,
Skall din sonsonson
Ej anse för uppnåeligt,
Utan för lek.

Förnöjsamheten må sitta
Med gudlig, min i sin vrå
Och med mildhet titta
På hela världen;

Men om det skall gå
Framåt — då
Får oförnöjsamheten finnas,
Som, väckande ur hvila,
Kan spänna musklerna,
Härda vårt viljestål
Och, gäckande, förmå oss ila
Från mål till mål.

Kropparbetaren.

Hvad lemnadt var af
gräsmasken; det förstörde
gräshoppan; hvad qvar var
efter gräshoppan, det för-
tärde syrsan; och hvad
qvar var efter syrsan, det
förtärde gräsflyet.

Joel.

Du skara med blod
Och med senor och mærg,
Med valkiga grofva händer,
Som bryta berg
Och så och skörda vår jord;
Hur mången gaf väl uppå dig akt,
Om ej för att le,
Hvem såg på dig som han borde se?

För allt ditt arbete du fick
Knappt kläder och föda;
Men allt det andra det gick
Till samhällets parasiter,
Dem skulle du göda!
Hvar fick du för det du slet
Och sliter?

Du lydde naturens lag:
Du åt ditt bröd i ditt anletes svett.
Men så en vacker dag
Ansågs detta mindre än vett;
Man kom då fram med den sköna satsen:
Menniskan är mera än ett djur,
Derföre — bör hon ej följa sin natur.

Du följde naturens bud
Och fick nu lida nöd,
Fick svettas mera
Och äta ett mindre bröd.

Nu blef den som arbetade med sin kropp
Behandlad som träl;
Nu satte man all sin lit och allt hopp

Till detta, som kallades själ.
 Och du? — du var också tillräckligt dum
 Att sätta själen i främsta rummet!
 Du började också krypa
 Och kryper till denna stund
 Som en hund.

Väl hände stundom, du arbetets son,
 Att du också tänkte ett tag;
 Hvad mera — kanske du sade ut
 Dina tankar en vacker dag,
 Och — möttes af bittert hån.
 Du kunde ej vänta ett annat slut;
 Du var en okunig best
 Och därför borde du veta hut
 Och därför ej öppna din breda trut;
 »Skomakare, blif vid din läst!»

Hur ginge det,
 Om ej din härdade kropp
 Förmådde locka skördarne opp
 Ur bergets djup och ur åkerns barm? —
 Nej, blicka dig stolt omkring

Och med skäl;
 Betänk endast detta:
 Hur ginge det väl,
 Om icke kroppen närde sin själ?
 Hon blefve då, själen,
 Långt mera usel och arm!

Elkorren.

Tjopp, tji-tje-tjopp!
 Han sprang opp

I trädet,
 Satte sig på en gren,
 Gnagade sönder skalet
 Och åt upp kärnen.

Så kom någon,
 Som tyckte det vara bra
 Roligt att ta
 Den vige ekorren.

Nu sattes skogens djur
 I en grönmålad bur
 Med ståltrådstrumma.

Sedan kunde han må
Så bra som helst;
Kakor och socker,
Tänk så godt
För den lille ekorren,
Som ej fått sådant förr;
Nötter också
Kunde han nu få
Utan möda.

Han måste säkert värdera
Den lott han nu fått:
Grönmåladt hus och föda.
Nu slapp han föröda,
Hela dagen
Med att söka
Något för magen.

Han säkert lärde
Känna hur ringa han förut var,
Och det värde
Civilisationen har.

Det kunde stundom hända,
Då han sprang
I det gröna husets
Ståltrådstrumma
Och då fick en bit,
Att han, kanske med flit,
Bet gifvaren i fingern.

Så en dag,
Då han snurrade omkring
Med friska tag,
Gick ståltrådstrumman sönder.

Hvad vilda djur
Äro dumma!
Tjopp, tji-tje-tjopp!
Ekorren lopp
Till skogen.
Han hade ej fått nog
Civilisation,
Eller trillibissation,
Han blef sin natur trogen.

Mördaren.

Ö, du hånande vind;
Ser du ej mannen der irrar?

Rör ej hans bleka kind!
Sprid ej kring landet fasa,
Du får ej nämna du sett
Sonen af Gustaf Wasa.

Se denna vilda blick,
Hör hur vanvettets djeflar
Ropa åt mördaren: »Drick!
Drick för att stärka modet!
— Sturen är ändock din vän —
Drick af det varma blodet!»

Konung! hvi irrar du så?
 Sätt dig med spiran i hand
 Och hermelinsmanteln på
 — Gullkronan är kanske tung? —
 Lugna dig, sätt dig på tronen!
 Mången i vanvettets natt
 Lugnt uppå tronen satt,
 Bygde land och styrde folkens öden.

Ha! Du vill ej. Nå väl!
 Irre du fridlös ikring.
 Plåge qvalet din själ,
 Plåge, som Gud plågar satan. . . .

Vänta! . . . Åt helvete då
 Rusa, du konungafåne!
 Du kunde höra på —

Jaså, du redan försvann;
 Du väl ej kunde tåla
 Glöden. Det brann
 Vildt i ditt inre . . .

Upp! du smekande vind,
Dröj vid hans bleka kind;
Fordom han ej spridde fasa
Erik Gustafsson Wasa.

Lugna dig, säll dig på tronens
Mången i vanvetets natt
Lugor upp tronens salt
Bygde land och styrde folkens öden.

Hal! Du vilst ej - Nu vill du ej
Lirveta följda tronens
Plägg rjavel, din själ i den
Plägg som frög tillgån, säm. Plägg
Vänst! . . . Åt helvete du
Rusa, du konungafisc!
Du kunde höra på —
Jast, du redan lösningsen är
Du väl ej kunde säga till
Gledens, det kunnat se kunnat —
Vid i din drömning, till i känd

Välgöraren.

Ditt minne skall evigt äras,
 Du ädle människovän.

Du tänker på fattiga likar
 Och kronor, kanske i tusental,
 Blott för att lindra armas qual,
 Du skänker välgörandet.

Väl händer stundom att ryktet
 Får veta ditt namn
 Och basunar det ut i världen;
 Men blir din goda handling
 Mindre för detta,
 Att man vet berätta
 Det du gjorde henne?

Väl händer att vedermälen
 Du får, hvilka glittra på bröstet
 Och säga människorna
 Att du är en ädel själ;
 Men är det väl
 Skäl att klandra,
 Om det goda du gjort
 Åt andra
 På »högre ort»
 Vunnit erkännande?

Väl händer att dina underlydande
 Gå i paltor,
 Lidande
 Och bo i uselhet
 Och le åt döden,
 Deras ende vän;
 Men inte kan all nöden
 Lindras af dig
 Du ädle!

Ditt minne skall evigt äras;
 Du varit den armes stöd,
 Kan af dig mera begäras.

Du gaf den fattige bröd,
Du lindrade mångens nöd
Med dina frikostiga skänker.

*

Illviljan skall kanske tjuta
Om humbugen;
Men du kan lugnt njuta
Din lön redan här
Och evigt der
I himmelen
Hvarest plats är dig beredd,
Långt ofvanför packet,
Att du nöjd och glader
Må kunna deltaga
I det högre snacket
Och bli hörd och sedd
Af Gud Fader.

Hönsafvel.

Man var i ett förtvifladt läge:
Ty hönsen gjorde nog ägg,
Men hackade sönder dem.
Men fjäderfän hade ej annat val,
De fingo ej något till skal.

Så klippte man sönder papper
Och gaf dem sådant till lifs,
Man trodde att det skulle hjelpa.
Och hönsen värpte och värpte,
Men endast vindägg;
Papperet dugde ej ens till skal!

Det var ett underverk
Att inga andra ägg framkommo.
Hvad kunde orsaken vara?

Ho kunde detta förklara?
 Så fick man gåtan löst:
 Hönsen fått tidningslappar
 Hvars innehåll var religiöst.

Vaggvisa.

Vyss, duss, lilla barn
 Sof på ditt gröna öra!
 Låt ej buller, ej stoj och larm
 Dina drömmar få störa;
 Du är liten, du tål ej vid
     Kamp och strid.
     Dröm i frid!
 Vi, de store, må kämpa.

Vyss, duss, lilla barn
 Du tål ej vid att strida!
 Då du vuxit och blifvit stor
 Skall du få häst att rida,

Liten häst med guldsadel på

Skall du få

— Tänk ändå! —

Men då får du ej skrika.

Vyss, duss, lilla barn

Dig skall ej sorgen nagga,

Om du endast vill vara snäll

Sofva lugnt i din vagga.

Liten tål ej vid kamp och strid;

Dröm i frid

Än en tid!

Vi, de store, må vaka.

Skälet.

De menniskor, som offra,
må kysa kalfvarne.

Osea.

§vetten lackar från pannan
 ¶ Der han står i diket
 Och kastar upp jorden,
 Nedsmord
 Från fotabjellet till hjessan.
 Han är gjord
 Till arbetsdjur;
 Han kan ej uppfatta
 Annat än den besatta,
 Råa styrkan.
 Kan man räkna honom
 För menniska?

Se der kommer en annan!
 Sådan skilnad
 På honom och den råde arbetaren:
 Visdomén trönar på pannan,
 Anletet är blekt,
 Dragen intelligent,
 Uttrycket drömmande, vekt.
 Af honom kan man vänta
 Stora ting.

Se hur nyfiket
 Han ser på arbetsdjuret
 I diket.

Hur högt
 Står han ej öfver honom!
 Alla böja sig för den lärde;
 Han kan utransaka
 Själens alla kryphål
 Och utstaka
 Stjernornas väg.

Dikesdjuret-arbetaren
 Får böja sig för alla,
 Om han vill sitt eget väl:
 Han har ej låtit sin själ
 Äta upp sin kropp,
 Och därför kan han ej ega hopp
 Om aktning.

Hvad — hvem?

Hvad är det som trycker ditt sinne,
 Du ser mig så ängslig ut.
 Är det en bild som ditt minne
 Visar dig?

Hvad är det? De fina dragen,
 Ej brynta af sol och luft,
 De äro ju vanställda af oro,
 Hvad kan så plåga din själ?

Var lugn! Snart nog oron rymmer;
 Vak upp till ett gladare lif!
 Hvarför skall du känna bekymmer?
 Du som blifvit född att befalla,
 Hvars vink åtlydes af alla,
 Bortjaga de dumma qvalen.

Ha! Nu förstår jag din ängslan,
 Jag vet hvad som vållar dig qual;
 Du börjar att darra för hopen,
 Hvars bröd och små fröjder du stal.

Du rädes för dynamiten,
 Som spränger slott och palats,
 Af forntida trälar byggda,
 Nu förstörda af trälarnes söner.

*

Hvem framtvang väl dynamiten?
 Hvem slipade mördarens knif?
 Hvem väckte en vildjursblodtörst,
 Som kostat så månget lif?

Gryning.

Om daggens tår,
Som blomman får;

Om fyllda glas
I godt kalas;

Om sus
Och dus
Och brus

Man länge, för länge trallat.

De *store* nickade takten dertill:

Ett: »som Gud vill,
Jag står still!»

Man hörde ur snörpta munnar

De *små* i vaggan de lyssnade på:

Ho kan förstå

Det sköna, snillet förkunnar?

Men nu är vaggvisans tid förbi;
 Nu höfves allvar, ej löje.
 En tid för kamp, ej för drömmeri,
 För handling, ej blott för nöje;
 I vaggan — ligga ej nu de *små*.
 De *store* då?
 De *store* stappla mot grafven.

Svalget.

Det behöfver än mera putsning! »
 Fernissa du bäst du gitter
 Och blanka dina leksaker:
 Din lyx, din flärd och ditt glitter;
 De ha sin trasgranna yta,
 Hvari deras värde sitter
 Med städadt skick.
 Hvad batar dresseradt qvitter?
 Hvem värmes af slocknad eld?

Nej! Låt blott tankarne framqvälla
 Just som de komma
 Och stoppa ej till deras källa!

Låt andra till mångens »fromma»
 Med prål och granlåt
 Bortkollra en tanke.

Säg, önskar du fångsla vinden?
 Och bindes vågen?
 Och tämjes den vilda elden?
 Nej, han blott släckes!

Och äro blott träden vackra,
 Då du dem stubbat?
 Och ha blott de tankarne värde,
 Som du har tubbat
 Ur damhöljd vrå?
 Och är väl det spjutet ypperst,
 Som du har trubbat
 I lärd okunnighet?

Markattan.

Du skryter
 Af en inbillad lärdom
 Och visdom;

Det dig på det högsta förtryter
 Om någon vågar komma
 Fram med en ännu ej
 Patenterad tanke.

Du täckes skänka
 Ett öfverlägset leende
 Åt en hvar
 Som vågar tänka
 Och säga tankarne ut
 På ett annat sätt
 Än det du är vand vid.

Hut! tänkares markatta, hut!:
 Du som i alla tider
 Gnagat på ett magert,
 Genom markattors gnagande magert,
 Tankeben —
 Du visar tänder
 Om det någon gång händer
 Att någon, utan de af dig gillade
 Apfasonerna,
 Vågar visa sig
 På ett af dig
 Fridlyst område.

Här bör du upphöra att grimasera;
 Här skall man dig ändock snart nog
 Ej respektera.

Du lilla markatta
 Gå dit, man vet uppskatta
 Dina prestationer
 Och der du mången gång
 Med dina krumsprång
 Kunnat få hopen att skratta.

Sök upp din gamla plats,
Återvänd till ditt marknadslif;
I tältet bland gycklarne kan du grimasera
Och uppå ett positiv.

En svallvåg

I den det ängsligtaste ögonblicket
 Eller ängsligtaste ögonblicket
 Eller ängsligtaste ögonblicket
 Som väckta den ängsligtaste
 Han förde förmågan
 Genom arbete och kamp
 Under en ängsligtaste ögonblick
 Hade han dödat den
 Som han förde
 Han hade ej heller
 Mått ett ögonblick
 På länge
 All denna ängsligtaste ögonblick
 Som för ängsligtaste ögonblick
 I hans ögonblick

En svallvåg.

Har det ängsknarrens skräg-skrek
Eller vårnattens månsken
Eller siddens dimma,
Som väckte den känslan,
Han började förnimma?

Genom arbete och kamp
Under år
Hade han dödat den,
Som han trodde.
Han hade ej heller
Märkt ett spår
På länge
Af denna otillfredställda trånad,
Som förr städse bodde
I hans själ.

Men nu!
Han kände sig förvånad,
Då liksom en strimma
Belyste hans inre
Och lät honom förnimma
Att känslan låg qvar
Mäktig som fordom.

Ängsknarren skrek
Bland den axgångne rågen.
Han, den ensamme,
Kände sig vek som vax.
Också han
Höll en gång på
Att gå i ax;
Det var länge sedan!
Då
Hade ett mildt vårregn
Och leende solsken
Väckt honom.

Lifvet ville endast gyckla
Med en oerfaren,
Som ej förstod att hyckla.

Han skulle nu känna sig nöjd,
 Om han finge sin vartid
 Tillbaka.
 Han skulle då ej låta
 Dumma skrupler
 Hindra sig från att smaka
 Ungdomens fröjd.

Då hade denna dumma trånad,
 Som nu blifvit väckt,
 Kanske ej funnits,
 Och måhända hade då
 Glöden i hans inre
 Varit släckt.

Nu
 Skulle han under yrande ras
 Vetat tömma
 Lifsglädjens glas.

Men för honom
 Återstod nu endast ett:
 Att glömma.

På Lindholmens slottsruin.

Nu trampar plebejen kullen,
 Ett gammalt patricierum,
 Der en gång i fordomtima
 Mången röfvare-riddare bott.

Ej den ringaste
 Vördnadsfulla bäfvan
 Erfar han
 På denna heliga ort.
 Måhända den okunnige,
 Beklagligt nog,
 Ej känner stort
 Om dessa gamla bragder,
 Som tala ur seklers natt

Med vördnadsbjudande stämma
 Och kring hvars råa drag
 Man lyckats sprida
 En, allt mera matt,
 Gloria.

*

Den storhetstiden är öfver
 Och kommer väl aldrig igen!
 På kullen växer nu klöfver,
 Der fordom det slottet stått,
 Hvarest kung Albrecht en gång,
 Sverges tyskaste regent,
 Suttit fången.
 Och prydd som en konung höfves
 Med — nattmössa, flere alnar lång.

Vid kanten af kullen, der murarne,
 Nu grusade, fordom stodo,
 Der har nu uppvuxit haggstorn
 Och annat.
 En orm slingrar sig fram bland snären,
 Han vakar väl

Öfver ruinens stolta minnen.
 Snart nog komma snären,
 Kräldjurens säkra hem
 Att försvinna:
 Odlingen skall utrota dem,
 Om också de voro så gamla
 Som sjelfva Jerusalem.

Simon i Gasa

Den starka Simon är till
 Det gick till sig
 Med dvinnoliser
 Skalle höge, bliscer, ort juder
 Han ej med ännickindogen
 Skall sig hore al er ihjel

Simson i Gaza.

Nu kunna filisteerna jubla, rasa:
 Den starke är besegrad. I staden Gaza
 Är han nu bunden med kopparfjettrar.
 Utstungna ögon se ej det hån I visen,
 Han tänker uppå annat, då I beprisen
 Hans förra äskarinna, Delila.

Den starke Simson är träl!
 Det gick till sist
 Med qvinnolist.
 Skalle högt, filisteer, ert jubel;
 Han ej med åsnekindbogen
 Skall slå flere af er ihjel.

Mal mera, mal!
 I Soreks dal
 Hon bodde ju, Delila?
 Du får ej tiden förspilla
 Med att tänka på dina qual,
 Då kunde ju qvarnen stanna.
 Du må ditt öde förbanna,
 Men — mal, mal, mal!

*

Ja, glädjens, filisteer, den starke är er slaf,
 Och offren åt den store Dagonguden.
 I fångelset i Gaza skall Simson få sin graf;
 Hvad under om de skalla, fröjdeljuden,
 Men under glam och jubel mån I ej glömma bort
 Att ofta klippa Simson; ty blir hans hår ej kort,
 Så börjar kanske styrkan också växa.

Fram.

Fram, ärligt fram med allt, du vill och tänker!
 Om dårars flock dig ej beundran skänker,
 Om alla »visa» sina skallar rista
 Och kalla dig en galning — till ditt sista
 Du vare ärlig. Ärligt varar längst.

Så mången ännu sin beundran skänker,
 Åt denna sats — fernissad så han blänker —
 »Man bör ej säga allt det som man tänker.»
 Ett ärligt kryphål för en Jesuit,
 En gammal lögn, af ålder blifven hvit!
 Men — bort med lögnen, skulle blod ock flyta,
 Rif bort den spruckna, fast föigylda yta,
 Som skyler gammal adlad rutenhet,
 Må ljuset skina på all uselhet!

Om världen ock dig sina häfvor bringar,
 Om ock ditt namn från alla läppar klingar,
 Hvad mera — allt du bör, du kan försaka,
 Om detta kunde hålla dig tillbaka
 Att komma fram med det du anser rätt.

Vårbrus.

Det susar i skogen.
Träden stå döda?

Döda! Nej
Det ser endast så ut;
Det skall nog visa sig till slut
Att de ha en gnista af lif,

Hör hur det susar!
Det är vårlifvet
Som brusar.
Knopparne börja svälla.
Tror du nu träden stå döda?
Nej!

Låt regn nu falla på naken gren
 Och vårsol blott titta på,
 Då skola knopparne spränga sitt fängelse
 Och skogen grönskande stå.

Ila, susande vind, öfver berg, öfver dal,
 För budskap om vår och ljus.
 Vet, längtande stå många tusental
 Och bida på vårvindens brus.
 Ut! Stärk deras mod, deras bundna kraft;
 Vet, under den skrofliga ytan fins saft,
 Och knopparne svälla och svälla.

Obunden kraft.

Obunden kraft?!

Är det den vilda vågens trots,
 Där den kommer från hafvet
 Och kastar sig upp på stranden,
 Sedan skeppet är begrafvet
 På djupet
 Genom henne?

Obunden kraft?!

Nej! det är den rasande stormvindens;
 Det är ej trots, det är kraft,
 Den stora, obundna kraften,
 Som haft
 Det för honom obetydliga:
 Att ruska upp ur domning,
 Att rensa luften.

»Ja, men stormen väckte vägen!»
 Sant, men kunde han hjälpa
 Att man efterapade honom?
 Skall man städse se
 Endast det lilla onda,
 Som, väckt af honom,
 Blef af,
 Och ej det stora goda,
 Han ville ge
 Och gaf?!

Väl var det.

Det har en gång varit modernt
 Att läsa poesi,
 Men gudskelof att den tiden
 Snart nog kan anses förbi,
 Då man med hopknäppta händer
 Och andäktig söndagsmin
 Satt och lyssnade
 På skaldernas pjollrande kling-klang
 Eller försökte sig med ett grin,
 Då man hörde något
 Af en erkändt stor
 Rimmande qvickhetsmaskin.

Ja, gudskelof att den sångmön,
 Som hvarje rimmarpojke egde,
 Slutligen fick lungsot.
 Han hade väl annars
 Söft alla menniskor
 Med sin snörflande sång.

Det är angenämt
 Att lyran ej mera klingar
 Med underskön speldoseton,
 Att man ej mera hör
 Några poetiska harpluftar.
 Ära vare Gud
 Att man slipper förnimma
 Dylika »sköna» ljud
 Hvert man vänder sig.

Vål var det
 Att den stora magen
 Hos den lilla allmänheten
 Blef trött.
 Och slutligen ej förmådde smälta
 Mera poetisk manna,
 Att man äntligen knorrade
 * Och lystade efter kött!

Sjelfständighet.

Du är löjlig
Med din sjelfständighet!

Att du ej vet

Det man bör vara böjlig

Och ej rätta sig efter annat

Än det

Mången bättre än du

Både förr och nu

Svurit och förbannat

Sig på vara rätt.

Din sjelfständighet

Är blott obändighet,

Egensinnighet,

Inbilskhet

Och ensidighet,

Åstadkommande förtret!

Du blir utsatt för spe,
 Man skall skratta och le
 På din bekostnad.

Du har rätt:
 Sjelfständighet är ett stort fel,
 Som kommit en och annan till del,
 Och ej är så lätt
 Att bota
 Och utrota.
 Men om den felande
 Hör hån från alla,
 Är det glädjande att berätta
 Det detta
 Ofta kunnat sätta
 En gräns för hans oförstånd.

I drömmen
 Kan det nog gå
 Att strida mot strömmen,
 Men i verkligheten
 Hvad är det då?
 Vanvett?

Är du svag,
 Kryp då bak någons rygg;
 Der kan du vara trygg
 Och med välbehag
 Räcka ut tungan.

Är du stark,
 Klif då fräckt
 Upp på en annans axlar,
 Der kan du käckt
 Skåda dig omkring;
 Tom
 Småsinnad visdom
 Skall bara
 Tro dig vara
 En jette,
 Och en bländad skara
 — Bländad af glittret,
 Hon ej förstår —
 Skall på alla sätt och vis
 Gifva dig sitt lof och pris.

Näfverband.

Men detta hörde jag förr en gång,
 Jag kan nu icke minnas när,
 Jo vänta! är det ej någon sång,
 Jag lyssnade på som liten?

Det är icke den ... Ah! nu minnes jag
 Den gången jag först hörde detta:
 Det var af en vandrare, som en dag
 Kom in i stugan der hemma.

Han blåste det på en näfverbit,
 Jag, liten, blef som förtrollad,
 Och sedan sökte jag med all flit
 Att blåsa som han i näfver.

Jag lärde aldrig. Han blås ej mer
 Och vandrar ej mer kring bygden:
 En höstnatt hade han fallit ner
 Och drunknat i en torfgraf.

Han hade icke fått låna hus
 Och irrat i mörka natten.
 Dagen efter fann man hans lik.
 Så slutade hans historia!

*

Detta är detsamma jag hörde då
 Honom blåsa derhemma i stugan,
 Men hur jag också vill lyssna på
 Så är der något jag saknar:

Hvar är det trotset, som ljud så käckt
 Och kom mig att spetsa örat,
 Det skogsdoft och denna friska fläkt,
 Som kom ur vandrarens näfver?

Hvad det är dumt!

Nu skulle jag skriva om solsken

Om vårsolsvärme;

Men kan jag beskriva den känsla

Vårsolen väcker?

Kan jag ingjuta solsken

Och värme i kalla ord?

Hvad det är dumt att skriva!

Nu skulle jag skriva om vinden

Om vårvinden,

Som ej kall, ej varm

Men stark och frisk

Brusar fram;

Men kan vinden bindas

Med gamla ord?

Hvad det är dumt att skriva!

Nu skulle jag skrifva om lärkan,
Som rastlöst sjunger,
Och knappast ses af mitt öga;
Men kan jag väl öfversätta
De enkla, kraftiga tonerna,
Och kunde jag sedan fångsla
Musiken med tunga ord?
Hvad det är dumt att skrifva!

Nu brusar vårlifvet kring mig.
Mitt bröst häfves,
Och lungorna sluka begärligt
Vår luften.
Mitt inre börjar att väckas
Ur vinterdvalan.
Nu skulle jag kunna skrifva
Om återuppstående sjäslif;
Men kan man framställa känsla
Och dunkel aning
Med döda ord?
Had det är dumt att skrifva!

Brytningar.

Han började stappla framåt,
 Han kände sig ega kraft,
 Då började banden trycka,
 Band, som han alltid haft,
 Men icke förr än nu
 Vetat sig vara fångslad af.

De hade grott fast i hans inre,
 Han skar af deras hjerterötter.
 Han kände dervid som skulle
 Han reda sin egen graf;
 Men detta fick inte hjälpas:
 De skulle bort!

Han frisknade till för att åter
Upptäcka andra band;
Nu gälde att också slita dem.
De sletos med darrande hand,
Men städse upptäckte han nya fjettrar
I de sprängdas ställe.

Han närde endast en önskan:
Denna, att göra sig fri;
Om några af banden föllo
Än flere höllo.
Fri skulle han aldrig bli.

Hvad under om kraften slappades
Och en suck stal
Sig ur hans bröst,
Då han tänkte på alla striderna,
De dagars och nätters qual,
Den kampen hade kostat honom.

Och icke bör det förundra
Om han en gång till sist skulle känna sig vek
Och önska tiden tillbaka,

Den tid, då striden var lek,
Och längta efter aningens dager
I stället för nuets ljus
Och känna en isande fasa
För det okända.

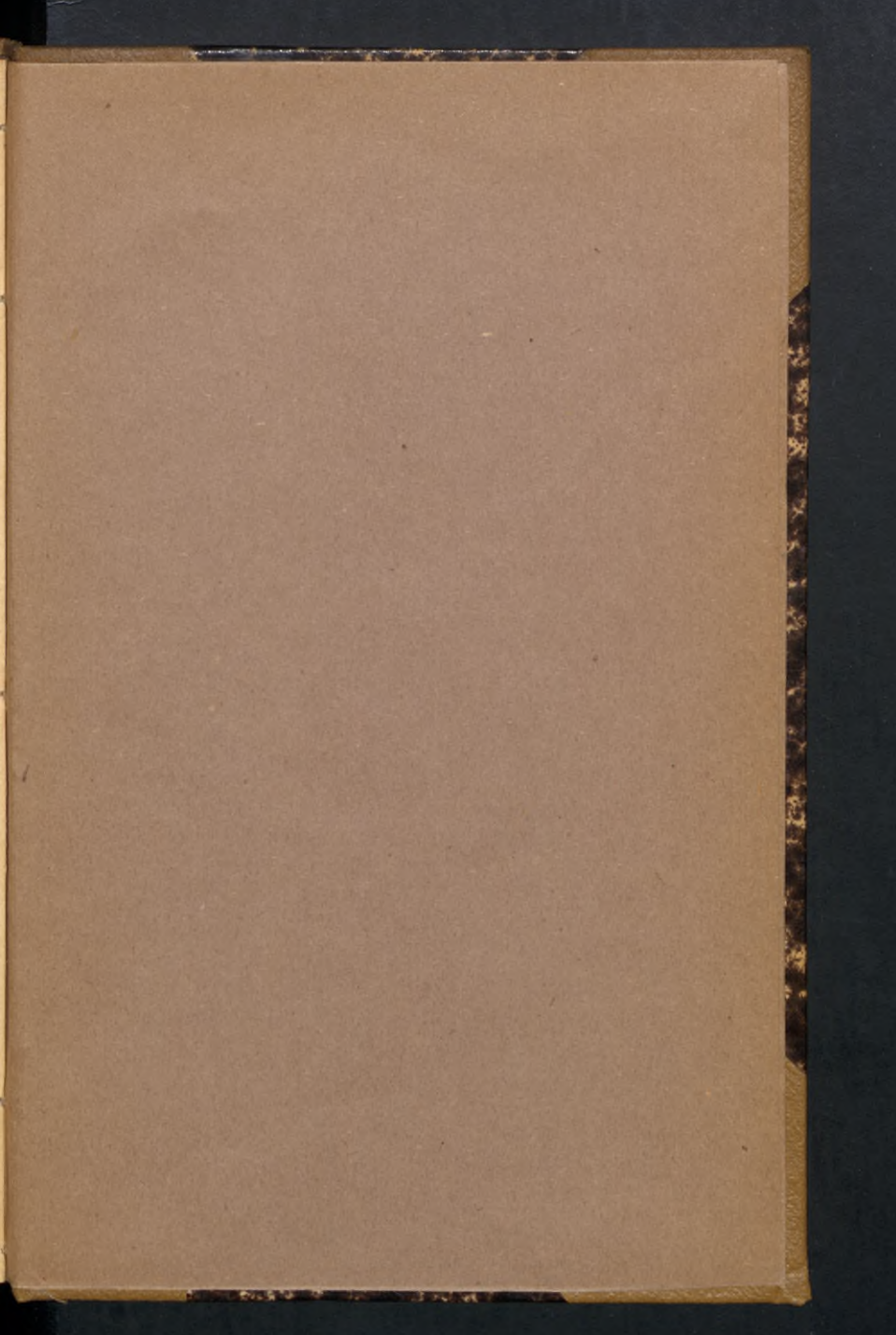

Den tid, då vinden var lös,
 Och lågta efter sinngens dager,
 I stället för minsta ljud
 Och kinnans en jämväl liss,
 För det obändiga
 I ett ögonblick af i

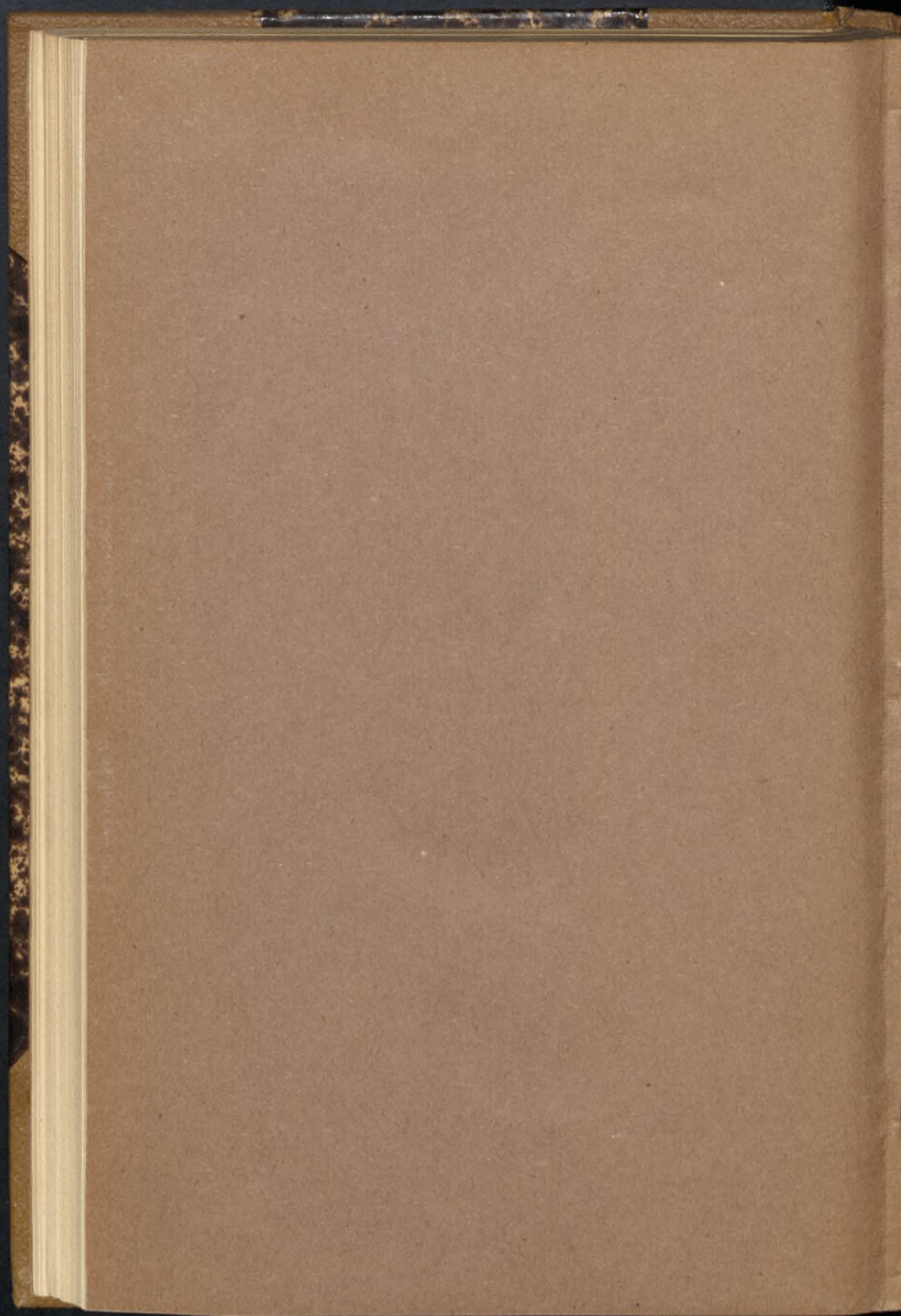
Den tid, då vinden var lös,
 Och lågta efter sinngens dager,
 I stället för minsta ljud
 Och kinnans en jämväl liss,
 För det obändiga
 I ett ögonblick af i

Den tid, då vinden var lös,
 Och lågta efter sinngens dager,
 I stället för minsta ljud
 Och kinnans en jämväl liss,
 För det obändiga
 I ett ögonblick af i

Den tid, då vinden var lös,
 Och lågta efter sinngens dager,
 I stället för minsta ljud
 Och kinnans en jämväl liss,
 För det obändiga
 I ett ögonblick af i

6000179234

Göteborgs universitetsbibliotek

